

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
31

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο παντοδύναμος μαύρος Φύλαρχος μαγεύεται από την όμορφη τής υπέροχης μελαψής Κόρης.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ
ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Η πανώρια μελαψή Έλλη νίδα, ή υπέροχη Ταταμπού ξεχει έξαφανιστή!...

Τρείς δλόκληρες μέρες λείπει τώρα από τη σπηλιά που βρίσκεται στην κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού...

‘Ο Γκαούρ ψάχνει γή και ούρανό! Τίποτα! Πουθενά δέν τη βρίσκει. Ούτε ζωντανή, ού-

τε πεθαμένη!

‘Ο μελαψός γίγαντας έχει χάσει πιά τις ελπίδες του. Δέν ξέρει τί άλλο νά κάνη!

Μαύρη και θανατερή θλίψη πλακώνει την καρδιά του καθώς συλλογιέται:

— “Αν ή άγαπημένη μου έχει πεθάνει, πρέπει νά πεθάνω κι’ έγώ!...”

‘Ο Ποκοπίκο πού τόν ἀκούει ν’ ἀναστενάζει τοῦ λέει τίς συνηθισμένες ἀνοησίες του :

— Φουκαρά Μαντράχαλε! Μὴ στεναχωριέσαι! Κακὸ δὲν θάχῃ πάθῃ! Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ κλέφτηκε μὲ κανέναν... “Αντρα τῆς προκοπῆς! Πφφ! Μὴ στεναχωριέσαι καυμένε! Γεροντοκόρος, μιὰ φορά, δὲν θὰ μείνης: Θὰ σὲ παντρεύω μὲ τὴ Χουχού!

... ..

Μεσάνυχτα!...

“Αγριο, τρομακτικὸ σκοτάδι στὴ Ζούγκλα!...

Πάνω στὴν κορφή τοῦ πέτρινου θουνού, ὁ Γκαοῦρ κι’ ὁ Ποκοπίκο ξαγρυπνᾶνε! Κάθοντ’ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους ἀμίλητοι καὶ βαθεῖα θλιμμένοι κι’ οἱ δύο!...

“Η σκέψι τους φτερουγίζει στὴ χαμένη «Κόρη τῆς Ζούγκλας».

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἀναστενάζει κάθε τόσο βαρεῖα καὶ πονεμένα. ‘Ο νᾶνος, βέβαιος πὼς ἡ Ταταμποῦ ἔχει πεθάνει, μουρμουρίζει ἑτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

— “Αμάν, κυρά Λουκούμω!.. Μᾶς ἔκαψε ὁ ψόφος σου!...

Ξαφνικά, ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούγεται.

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ὁ Ποκοπίκο ξαφνιαζόνται! Σὰν κάποιος νὰ σκαρφαλῶνῃ στὰ θράχια τῆς κορφῆς... Μισοκλείνουν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ δοῦνε καλύτερα στὸ σκοτάδι...

Καὶ νά: Μιὰ γιγαντόσωμῃ μαύρῃ σκ.ὰ παρουσιάζεται

στὴν κορφή.

‘Ο νᾶνος τραβάει ἀγέρωχα τὴ φονικὴ χατζάρα του κι’ εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸ θάλῃ στὰ πόδια.

‘Ο γιγαντόσωμος “Ελληνας τὸν συγκρατεῖ. Καὶ μὲ φωνὴ βαρεῖα κι’ ἄγρια, ρωτάει τὸν ἄγνωστο :

— “Εεεε!... Ποιὸς εἶσ’ ἐσύ;!

‘Ο Ποκοπίκο τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι, ψιθυρίζοντας:

— Βρὲ δῶσε τόπο στὴν ὀργὴ καὶ πᾶμε νὰ φύγουμε... “Ορεῖ γιὰ... συστάσεις ἔχεις τώρα;

‘Ο Γκαοῦρ πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς κι’ ἑτοιμος νὰ χυθῇ στὸν γιγαντόσωμο καὶ μυστηριώδη ἐπισκέπτῃ!

— Ποιὸς εἶσαι; Ξαναρωτάει πὶδ δυνατὰ κι’ ἄγρια τώρα.

Ξεθαρρεύοντας ὁ νᾶνος, τοῦ φωνάζει κι’ αὐτός:

— Τὴν... ταυτότητά σου, κύριος!

“Η παράξενη σκιά πού στέκει ἀκίνητη μπροστὰ τους, ἀποκρίνεται μὲ βραχνὴ φωνή :

— Φίλος εἶμαι!... Γιὰ καλὸ ἦρθα!...

‘Ο νᾶνος ἀναπνέει:

— Καὶ δὲν μιλάς τόση ὥρα, χριστιανέ μου!.. Καλὰ δηλαδὴ πού δὲν... σ’ ἔσφαξα!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας μ’ ἕνα πῆδημα θρίσκειται μπροστὰ στὸν ἄγνωστο ἄνδρα καὶ τὸν κυττάζει ἐξεταστικά:

Εἶναι ἕνας γιγαντόσωμος ἀράπης! “Ανήσυχος καὶ λαχανιασμένος!

— “Ελα μέσα στὴ σπηλιά

μας, τοῦ λέει.

Καὶ τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ "Αγνωστος ἀκολουθεῖ πρόθυμα.

— Κάθισε πρώτα νὰ ξαποστάσης, τοῦ ξαναλέει ἐπιτακτικὰ ὁ Γκαούρ, μόλις μπαίνουν στὴ σπηλιά.

Ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης κάθεται χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρηση.

Ὁ Ποκοπίκο πλησιάζει τὸν γιγαντόσωμο ἀράπη κρατῶν τὰς τὸ πρωτόγονο πῆλινο λυχνάρι. Τοῦ φωτίζει τὸ πρόσωπο καὶ τὸν κυττάζει πα-

ραξευεμένος:

— Σὰν γνωστὸς μοῦ φαίνεσαι, ἀδερφέ μου! Μπὰς καὶ σ' ἔχω... σφάζει καμμιὰ φορὰ;

Ὁ μαῦρος γυρίζει στὸν Γκαούρ.

— Εἶμαι ὁ Χουρούν, τοῦ λέει. Μὲ στέλνει ὁ φύλαρχος 'Αραχάρ!... Ἡ Ταταμποῦ κινδυνεύει!... Σοῦ ζητάει βοήθεια! Πρέπει νὰ τρέξης νὰ τὴ σώσης!..

Τὰ μάτια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα ἀνοίγουν διάπλατα. Κάνει σὰν τρελλός:

— Ἡ Ταταμποῦ; Ποῦ θρί-

— «Πρόσεξε, ἀδερφέ μου Μαντράχαλε, τοῦ λέει ὁ Ποκοπίκο. Τὸ καλὸ ποῦ σεῦ θέλω: μὴ κατέβης στὸ μπουντρεῦμι τοῦ Νάχρα-Ντρεῦ».

σκεται ἡ Ταταμπού ; Πέσ' μου ἀμέσως νά τρέξω κοντά της! Λέγε, λοιπόν!

— Καλά ντέ, μουρμουρίζει ὁ νᾶνος. Μὴν εἶχαι τόσο βιαστικός. Ἄσε τὸν ἀνθρωπάκο νά κάνη καὶ κανένα τσιγάρο.

Ὁ ἀράπης Χουρούν, ἀποκρίνεται στὸν Γκαούρ.

— Ὁ Νάχρα—Ντού!... Ὁ μονόφθαλμος μάγος! Αὐτὸς τὴν ἔχει ἀρπάξει... Αὐτὸς τὴν κρατᾷ σκλάβά του!...

— Ποῦ;

— Στὸν Κάτω Κόσμο!...

Ο ΑΡΑΧΑΡ ΕΠΙΜΕΝΕΙ...

Καὶ τώρα, ἄς πάρουμε τὰ δραματικά αὐτὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους:

Ὁ φύλαρχος Ἀραχάρ εἶναι ἕνας παντοδύναμος ἀρχοντας. Καὶ ἀφάνταστα πλούσιος! Τ' ἀπέραντα ὑπόγεια μπουντρούμια τοῦ παλατιοῦ του εἶναι γεμάτα ἀπὸ χρυσάφι καὶ πολυτίμα πετράδια!

Ὅμως εἶναι κακὸς ἄνθρωπος!... Ὑπουργοί, καταχθόνιος, σατανικός!

Κάποτε, ποῦ εἶχε θγῆ νά κυνηγήσῃ λιοντάρια ἀντικρῶζει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ταταμπού...

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» καθισμένη στὴν ὄχθη ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ ψαρεύει μὲ τὸ καλάμι τῆς πέστροφes καὶ χέλια...

Ὁ Ἀραχάρ μαγεύεται ἀπὸ τὴ ὁμορφιά της! Λαχταράει νά τὴν κάνη συντροφίσσα τῆς ζωῆς του! Νά τὴν θρονιάσῃ εὐτυχισμένη βασίλισσα στὸ πλούσιο παλάτι του!

Ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη ποῦ βρίσκεται ὁ φύλαρχος, διατάζει τοὺς ἀραπάδες τῆς ἀκολουθίας του νά βουτήξουν στὰ νερά... Νά τὴν ἀρπάξουν καὶ νά τοῦ τὴν φέρουν...

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα παλεύει μαζί τους σὰν μανιασμένη τίγρι!... Χτυπᾷ ἀλύπητα μὲ τὸ μαχαίρι τῆς τοὺς γιγαντόσωμους μαύρους τοῦ Ἀραχάρ!...

Ὅσπου τέλος καταφέρνει νά τοὺς ξεφύγῃ. Καὶ τρέχοντας φθάνει ἀλαφιασμένη στὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Στὴ σπηλιά τοῦ ἀγαπημένου της.

— Τί σοῦ συνέβη; τὴ ρωτᾷ ἐκεῖνος ἀνήσυχος.

— Μιά πεινασμένη τίγρι μὲ κυνηγοῦσε, τοῦ ἀποκρίθηκε κομπιάζοντας. Εὐτυχῶς, κατάφερα νά τὴν τραυματίσω βαρειά. Καὶ κατάφερα νά ξεφύγω ἀπ' τὰ σαγόνια της!...

Εἶπε ψέμματα στὸν Γκαούρ!... Τοῦ ἔκρυψε τὴν τραγικὴ τῆς περιπέτεια μὲ τοὺς ἀραπάδες τοῦ ἀρπαγα φύλαρχου. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν φοβᾷται τὸ θυμὸ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Ξέρει καλὰ πῶς ἂν τὸ μάθῃ θά τρέξῃ στὸ παλάτι τοῦ Ἀραχάρ. Καὶ θά κτυπηθῇ, ἕνας αὐτός, μὲ τοὺς ἀμέτρητους ἀραπάδες του! Θά κινδυνέψῃ νά σκοτωθῇ!...

.....

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος δὲν μπορεῖ νά ἡσυχάσῃ!... Ἡ Ταταμπού ἔχει γίनेν τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς του! Ἄν δὲν τὴν ἀποκτήσῃ, θά πεθάνῃ!...

Καί κάνει πολλές απόπειρες ν' άρπάξη την πανώρια μελαψή κόρη!... Μά οί άραπάδες πού στέλνει, γυρίζουν, κάθε φορά, άπρακτοί! 'Η περήφανη Ταταμπού δέν πιάνεται ζωντανή. Γιατί είναι 'Ελληνίδα!...

"Ετσι ό 'Αραχάρ, γιά νά πετύχη τό σκοπό του, καταστρώνει ένα σατανικό καί καταχθόνιο σχέδιο...

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

'Ο άπαίσιος αυτός φύλαρχος έχει έναν πιό άπαίσιο φίλο! Είναι ό φοβερός καί τρομερός μάγος τής Ζούγκλας! 'Ο Νάχρα-Ντού!

Κι' αυτή άκόμα ή μαύρη Κόλασι άν άνοιγε, δέν θά μπορούσε νά ξεράση από τά σπλάχνα της πιό φρικτό τέρας!...

Είναι μαύρος ίθαγενής, ως πενήντα χρόνων, μέ ψηλό καί σκελετωμένο κορμί. Γύρω στά κόκκαλά του μονάχα τό μαύρο πετόι έχει άπομείνει άκόμα...

"Ενα θρωμερό καί ξεφτισμένο τομάρι λύκου σκεπάζει γύρω-γύρω τή μέση του.

Στά κοκκαλιάρικα χέρια του κρατάει πάντα ένα φρικτό κομπολόι. 'Αντί γιά χάντρες έχει βολβούς από ανθρώπινα μάτια, ξεραμένους στον ήλιο. Κι' ανάμεσά τους μικρά κέρατα από κεφάλια φαρμακερών φιδιών, δόντια θηριών καί λογής-λογής τέτοια φρικά μαζέματα!... Τέλος, αντίς γιά φούντα στο μακά-

θριο κομπολόι του έχει μιá τούφα από μαλλιά κολασμένου θρυκόλακα!...

'Ο Νάχρα-Ντού ήταν τερατόμορφος άνθρωπος! Καί περισσότερο άκόμα γιατί δέν είχε δυό μάτια όπως έχουν, όχι μονάχα οί άνθρωποι, μά καί τά ζώα καί τά πουλιά καί τά φίδια καί τά ψάρια άκόμα! 'Ο μάγος αυτός ήταν, άλλοίμονο, μονόφθαλμος!

Πάνω από τή μύτη καί στη θάσι του μετώπου του φάνταζε άποκρουστικά ένα μεγάλο πράσινο, όλοστρόγγυλο καί τρομακτικό μάτι! "Ενα μάτι πού μοιάζει σάν προβολέας! 'Αφού τή νύχτα ρίχνει μιá δέση από πράσινες φωτεινές άκτίνες γιά νά φωτίξη τό δρόμο του τερατόμορφου Μάγου!...

Καί κάτι άλλο άκόμα: Οί πράσινες αυτές άκτίνες έχουν μιá φοβερή δύναμι. Φθάνει νά κυττάξη κανείς τό παράξενο μάτι του μάγου κι' άμέσως ναρκώνεται. Χάνει τή θέλησί του κι' άποκοιμείται!...

'Ο Νάχρα-Ντού έχει τό άπαίσιο άντρο του κάτω βαθιά σέ μιá τρομακτική ύπόγεια καταπακτή! Στόν «Κάτω Κόσμο» όπως είπε ό μαύρος Χουρούν!

Σέ κάποια από τίς πιό άγριες περιοχές τής Ζούγκλας, βρίσκεται μιá μικρή σπηλιά. Στό βάθος τής σπηλιάς αυτής χάσκει ένα στρογγυλό άνοιγμα. Από αυτό κατεβαίνει κανείς άμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια. Καί φθάνει κά-

τω στη θαθεία σκοτεινή καταπακτή. Έκει πού ζή ο παντοδύναμος μάγος. Ο μονόφθαλμος Νάχρα—Ντού!

Αυτός λοιπόν είναι ο αντί-ξιος φίλος του Άραχάρ!

Έτσι, ο έρωτευμένος φύλαρχος, αποφασίζει νά πάη νά τόν συναντήση καί νά τοῦ ζητήση βοήθεια.

— Θέλω νά κάνω σκλάβο μου τήν Ταταμπού! τοῦ λέει χωρίς περιστροφές. Ἄν τὸ καταφέρῃς αὐτό, θά σοῦ δώσω ὅσο χρυσάφι μοῦ ζητήσης!...

— Ποιὰ εἶναι αὐτή ἡ Ταταμπού; ρωτᾷ ὁ Μάγος μέ τῇ θαθείᾳ κι' ὑπόκωφη φωνή του.

— Εἶναι ἓνα ξωτικό λουλούδι τῆς Ζούγκλας! Εἶναι ἡ πιὸ ὁμορφὴ γυναικὰ τοῦ Κόσμου! Ἡ ὁμορφιά τῆς θαμπώνει τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καί μεθάει τὸ λογικὸ τους!...

— Ποῦ ζεῖ;

— Στὴ σπηλιὰ πού θρίσκεται πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ τῆς ἀνατολῆς!... Ἔχω ἀκούσει πὼς εἶναι ἡ ἀγνὴ συντρόφισσα ἑνὸς μελαποῦ γίγαντα : τοῦ Γκαούρ!...

Ὁ Νάχρα—Ντού χαμογελάει σατανικά. Τὰ στραβά μαῦρα δόντια του φαντάζουν ἀπαίσια.

— Ὅ,τι θέλεις, τὸ μπορῶ! μουρμουρίζει. Καί θά τὸ κάνω ἀμέσως γιὰ νά σέ βοηθήσω. Γιατὶ εἶσαι φίλος μου!...

Καί προσθέτει:

— Τὸ χρυσάφι σου, κράτη-

σέ το!... Θά σοῦ χρειαστῇ νά κάνης στολίδια στὴν ὁμορφὴ Ταταμπού σου!...

— Λοιπόν; τὸν ρωτᾷ μέ λαχτάρᾳ καί ἀγωνία ὁ Άραχάρ. Τί πρέπει νά κάνω γιὰ ν' ἀποκτήσω τὴν πανώρια αὐτὴ κοπέλλα;

— Νά περιμένῃς... Νά περιμένῃς ἐδῶ!... Σὲ λίγο τὸ «Πουλάκι» θά ρθῇ νά κλειστῇ μονάχο του στὸ κλουβί!...

ΜΑΓΙΚΗ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ!

Κι' ὁ ἀπαίσιος Νάχρα — Ντού θάζει σ' ἐνέργεια τὰ παντοδύναμα μάγια καί τὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις του.

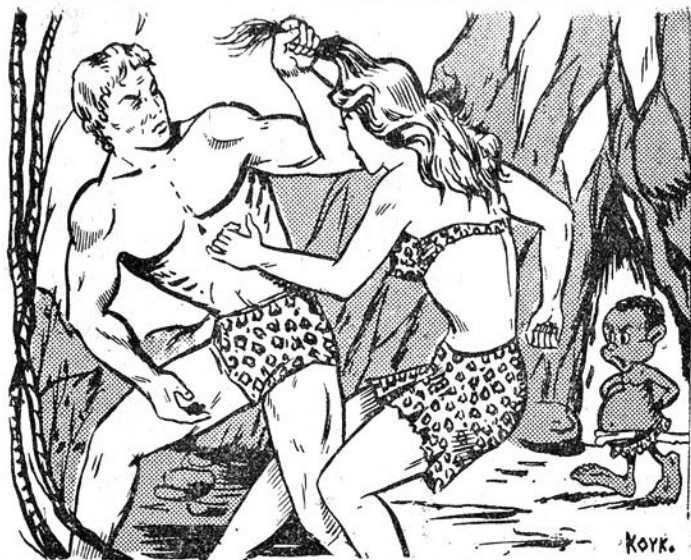
Ἀνάθει πρῶτα μιὰ μικρὴ φωτιά. Καίει σ' αὐτὴν ξερά φύλλα καί λιθάνια μέ παράξενες μυρωδιές.

Ὑστερα, ἀρχίζει νά κάνῃ ἀλόκοτες χειρονομίες καί νά μουρμουρίζῃ ἀκατάληπτα λόγια...

Τέλος, τὸ τρομακτικὸ πράσινο μάτι του παίρνει ἀφάνταστα ἄγρια ἔκφρασι. Καί διατάζει θραχνά:

— Ταταμπού!... Παράτησε ἀμέσως τὸν Γκαούρ ἢ ὅποιον ἄλλον θρίσκεται κοντά σου!... Ταταμπού!... Ἐλα ἀμέσως ἐδῶ!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ πανώρια Ἑλληνίδα θρίσκεται στὴν περήφανη κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ, μέ συντροφιά τῆς τὸν μικροσκοπικὸ μαῦρο νάνο. Ὁ Γκαούρ ἔχει κατέβει νά μαζέψῃ καρπούς καί γλυκόχυμα φροῦτα!...

‘Αγέρωχος ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο παρακολουθεῖ μ’ ἐνδιαφέρον τὸν πρωῒνὸ καυγὰ τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζεύγ-κλας μὲ τὴ συντροφίσαά του.

Καὶ νά: Ξαφνικά ἡ Ταταμποὺ σηκώνεται ἀργὰ ἀπὸ τὸ θράχο πὺ ἔχει καθήσει. Καὶ τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της, καρφώνονται ταυτόχρονα πρὸς ἓνα σημεῖο τοῦ ὁρίζοντα...

‘Ετσι προχωρεῖ σὰν ὕπνωτι, σμένη πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή...

‘Ο Ποκοπίκο παραξενεύεται:

— ‘Ε, κυρὰ Τέτοια! Γιά ποὺ τῶβαλες; τῆς φωνάζει.

‘Η μελαψὴ Κόρη δὲν φαίνεται νὰ τὸν ἀκούη. ‘Αρχίζει τὴν νὰ κατεβαίνει τὰ τρο-

μακτικὰ θράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Καὶ εἶναι τόσο ἀπόκριμα κι’ ἐπικίνδυνα!...

‘Ο νᾶνος πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς κι’ ἀνήσυχος! Κάνει λίγα βήματα, φθάνει στὰ χεῖλια τοῦ θάραθρου, σκύβει καὶ τῆς ξαναφωνάζει:

— ‘Εεεε!... Γιατὶ φεύγεις ἔτσι ξαφνικά; Τελεγράφημα ἔλαβες;

‘Η Ταταμποὺ καὶ πάλι δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Κατεβαίνει ἀμίλητὴ τὰ θράχια...

— Δὲν βαρεῖέσαι, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο. Δραγάτης τῆς κυρὰ Λουκούμως θὰ γίνω

τοῦ λόγου μου; "ὦχ, ἀδερφέ!...

Καί γυρίζοντας, μπρός-πίσω, ξανακάθεται στή θέσι του!

Περνάει ἔτσι μιὰ δλόκληρη ὥρα... Ὁ Γκαούρ γυρίζει χαρούμενος καὶ φορτωμένος καρπούς καὶ φρούτα.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ταταμπού ; ρωτάει τὸ νᾶνο.

— Πάει γιὰ... κούμαρα ! τοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅ,τι εἶχε συμβῇ...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παραξευεύεται :

— Καλά, μὰ πῶς; "ἔτσι, χωρὶς λόγο ἐφυγε; Χωρὶς νὰ τὴ φωνάξῃ κανένας;

— Δὲν ἔξερο. Μπορεῖ νὰ τὴ φώναξε κάποιος... Μὰ τὴ φωνή του δὲν τὴν ἄκουσα. Σίγουρα θὰ ἦταν... μουγγός!

Ὁ Γκαούρ πετάει κάτω τὰ φρούτα καὶ τοὺς καρπούς καὶ κατεβαίνει σὰν τρελλὸς τὰ θράχια τοῦ θουνοῦ του. Φθάνει κάτω κι' ἀρχίζει ν' ἀλωνίζῃ δλόκληρῃ τὴ γύρω περιοχὴ γιὰ νὰ θρῇ τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα...

Τίποτα ὁμῶς!.. Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα, ἔχει γίνεи ἄφαντὴ! Λὲς κι' ἡ γῆς ἀνοιξε καὶ τὴν κατάπιε!

ΣΤΟ ΦΡΙΚΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΑΝΤΡΟ!

Ἀνιὰρὸ θὰ ἦταν ἀλήθεια νὰ παρακολουθῆσουμε τὸν Γκαούρ στὶς ἀτέλειωτες περιπλανήσεις γιὰ νὰ θρῇ τὴ χαμένη συντρόφισσά του. Καλύτερα νὰ πάρουμε τὸ κατόπι

τὴν πανώρια Ταταμπού.

Καὶ νάτῃ: Κατεβαίνει καὶ τὰ τελευταῖα θράχια τοῦ θουνοῦ... "Υστερα προχωρεῖ σὰν κάποια ἀγνωστὴ δύναμι νὰ τὴν τραβάῃ! Χωρὶς νὰ ἔξηρ ποῦ καὶ γιατί πηγαίνει...

Εἶναι φανερό πῶς ἡ θέλησί της ἔχει ἐξαφανιστῇ. Καμμιά δύναμι δὲν ἔχει πιά γιὰ ν' ἀντιδράσῃ!...

"ἔτσι, φθάνει κάποτε στὴν ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας, ποῦ βρίσκεται ἡ μικρὴ σπηλιά ποῦ ξέρουμε... Μπαίνει μέσα σ' αὐτή, χώνεται σὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα, κατεβαίνει τ' ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια... Καὶ φθάνει βαθειά: Στὸν Κάτω Κόσμο!... Στὸ ἄντρο τοῦ φοβεροῦ μονόφθαλμου μάγου!...

Ὁ φύλαρχος Ἀραχάρ τὴν ὑποδέχεται καγχάζοντας πανηγυρικά:

— Καλῶς τὸ «Πουλάκι» μας!... Χά, χά, χά!...

Ὁ Νάχρα - Ντοῦ δὲν βγάζει λέξι ἀπ' τὰ χεῖλια του! Μόνο κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμὸ τὴν πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας»! Καὶ τὸ μεγάλο στρογγυλὸ μάτι του, θαμπώνεται ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της!

Ὁ φύλαρχος Ἀραχάρ σηκώνεται:

— Εὐχαριστῶ, λέει στὸ Μάγο. Ὅποια χάρι μοῦ ζητήσης κι' ἐσὺ θὰ στὴν κάνω!...

Καὶ πιάνοντας ἀμέσως τὸ χέρι τῆς Ταταμπού, τὴν παρασύρει πρὸς τὰ χωματένια

σκαλοπάτια... Νά βγούνε
στον επάνω Κόσμο... Νά
τήν φέρη σκλάβα στο παλά-
τι του!...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸν
ἀκολουθεῖ σάν χαμένη!...
Δὲν ἔχει συναίσθησι ποῦ βρί-
σκεται. Οὔτε καὶ ποιά εἶναι!
Ἡ μαγικὴ δύναμι τοῦ Νάχρα-
Ντοῦ τῆς ἔχει ἀφαιρέσει, ὅ-
πως εἴπαμε, κάθε συναίσθησι!
Κάθε θέλησι!...

Ὁ τερατόμορφος μάγος
πετιέται ὀρθός!... Τὸ πρόσω-
πό του ἔχει γίνει ἀφάνταστα
ἄγριο!

— Κάτω τὰ χέρια σου βρω-
μερὸ σκουλήκι! οὐρλιάζει
στὸ Φύλαρχο! Ἡ μελαψὴ
Κόρη θὰ μείνῃ ἐδῶ! Μαζί μου
γιά πάντα!...

Ὁ Ἀραχὰρ κάνει νὰ δια-
μαρτυρηθῇ. Ὅμως ὁ μάγος
ἔχει μανιάσει:

— Ἐξω! οὐρλιάζει πιὸ δυ-
νατὰ τώρα. Ἐξω ἂν θέλῃς
νὰ μὴν ξεράσης, ἐδῶ μέσα,
τὴν ψυχὴ σου!

Καὶ τὸν σπρώχνει βάνου-
σα.

Τρομαγμένος τώρα ὁ δειλὸς
φύλαρχος ἀνεβαίνει τρία-
τρία τὰ χωματένια σκαλοπά-
τια!

Φθάνει γρήγορα ἐπάνω καὶ
βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ μικρὴ
σπηλιά...

Τότε μονάχα κοντοστέκε-
ται. Καὶ τρίζοντας μὲ λύσ-
σα τὰ δόντια του, μурμου-
ρίζει:

— Σκύλε, Νάχρα - Ντοῦ!..
Αὐτὸ ποῦ μοῦκανες θὰ τὸ
πληρώσης ἀκριβὰ!...

Ὑστερα ξεκινάει ἀργὰ καὶ
προχωρεῖ γιὰ τὸ μακρυνὸ καὶ
πλούσιο παλάτι του...

Ὅταν τέλος φθάνει ἐκεῖ,
εἶναι νύχτα πιά!...

— Χουρουν! "Ε, Χουρού-
ουουν! φωνάζει τὸν ἔμπιστο
ἀράπη του.

Ὁ μαῦρος τσακίζεται νὰ
φθάσῃ μπροστά του. Κι' ἐ-
κείνος τὸν διατάζει:

— Θὰ πᾶς ἀμέσως στὸ πέ-
τρινο βουνὸ νὰ βρῇς τὸν Γκα-
αὐρ!... Θὰ τοῦ πῆς πῶς ἡ
Ταταμποῦ κινδυνεύει! Πῶς
τὸν ζητάει νὰ τρέξῃ κοντά
της! Νὰ τὴ βοηθήσῃ, νὰ τὴ
σώσῃ!...

— Ναί, Ἀφέντη μου!

— Στάσου... Θὰ τοῦ πῆς
ἀκόμη πῶς τὴ συντρόφισσά
του τὴν κρατάει σκλάβα ὁ
μάγος Νάχρα - Ντοῦ! Πῶς
τὴν ἔχει κλεισμένη στὴ θα-
θεῖα ὑπόγεια κατακόμβη
του...

— Κατάλαβα, Ἀφέντη μου,
τοῦ λέει ὁ μαῦρος ποῦ ἦταν
ἐνήμερος σὲ ὅλα. Θὰ βάλου-
με τὸν τρελλὸ νὰ βγάλῃ τὸ
φίδι ἀπὸ τὴν τρύπα!...

— Ἀκριβῶς, Χουρουν!...
Κι' ὅταν ὁ Γκαοὺρ τὴ λευθε-
ρώσῃ, χυνόμαστε ὅλοι πάνω
του καὶ τὴν ἀρπάζουμε!...
Ἐμπρὸς λοιπόν... Τὸ πέτρινο
βουνὸ βρίσκεται μακριὰ!..
Τρέξε νὰ φθάσῃς ἐκεῖ ὅσο
μπορέσῃς πιὸ γρήγορα!

Κι' ὁ ἔμπιστος γιγαντόσω-
μος ἀράπης, ποῦ δὲν θέλει ν'
ἀκούσῃ περισσότερα, φεύγει
τρέχοντας πρὸς τὴν ἀνατο-
λή...

ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στην κορφή του πέτρινου βουνοῦ...

"Ο μελαψὸς γίγαντας κι' ὁ νᾶνος ἀκολουθοῦν τὸν μαῦρο ἀπεσταλμένο τοῦ φύλαρχου Ἀραχάρ... Κατεβαίνουν τὰ βράχια καί, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀτέλειωτη πορεία, φθάνουν στὸ ἀνοιγμα τῆς μικρῆς σπηλιάς.

— "Ἐδῶ εἶναι, τοὺς λέει ὁ Χουρουνί... Μέσα στὸ βάθος αὐτῆς τῆς σπηλιάς θὰ βρῆτε ἓνα στρογγυλὸ ἀνοιγμα. Ἀπὸ αὐτὸ θὰ κατεβῆτε γιὰ νὰ βρεθῆτε στὸν «Κάτω Κόσμο». Ἐκεῖ πού βρίσκεται σκλάβα ἡ Ταταμπού!

Καὶ φεύγει ἀμέσως τρέχοντας σὰ νὰ τὸν κυνηγᾶνε. Τραβάει γιὰ τὸ παλάτι τοῦ Ἀφέντη τοῦ!...

"Ανυπόμονος ὁ Γκαοῦρ, κάνει νὰ μπῇ στὴ σπηλιά... "Ὁμως ὁ Ποκοπικό τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸν συγκρατεῖ:

— Μή! τοῦ κάνει. "Ελα νὰ κρυφτοῦμε γιὰ λίγο κάπου. Πρὶν κατέβης, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω πρῶτα!...

— Γιατί; ρωτᾷ χαμένα ὁ γίγαντας.

— Γιατί ἔχεις... μεσάνυχτα, ἀδερφέ μου! τοῦ ἀποκρίνεται.

"Ο Γκαοῦρ ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸ διαβόλεμένο μυαλὸ τοῦ νάνου. Καὶ τὸν ἀκολουθεῖ, λίγο πιδὸ πέρα, πού θρῖσκονται κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα. Καὶ κρύβονται πίσω

ἀπὸ αὐτά...

Εἶναι χαράματα πιά... Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξημερώσῃ. Κι' ὁ Ποκοπικό ἀρχίζει:

— Φουκαρά Μαντράχαλε!..

— Τί;

— "Αν κατέβης στὸ μπουντρούμι τοῦ Ναχραντούκου, πᾶς χαμένος σὰν τὸν γέρο Μασούρα, πού λένε!

— Γιατί;

— Βρὲ τὸν ξέρεις καλὰ τὸν «Κλεφτοφάναρο»;

— Ποιὸν Κλεφτοφάναρο;

— Τὸν Μάγο, ντέ!... "Εχει ἓνα πράσινο μάτι στὸ κούτελο τοῦ... μετώπου του! Μὲ ἀντιλήθεσαι; Καὶ τὸ ἐν λόγω μάτι πετᾷ φῶς σὰν κλεφτοφάναρο! "Αμα σὲ κυττάξῃ πέφτεις νόκ ἄουτ! Κουρέλι γίνεσαι! Κάνεις ὅ,τι γουστάρει αὐτός; Κάτσε, σοῦ λέει, κάθεσαι. Σῆκω σοῦ λέει, σηκώνεσαι! "Ακατανόητο πράμμα, ἀδερφέ μου!

— Λοιπόν; κάνει ὁ Γκαοῦρ.

— Τὸ λοιπόν: Τοῦ λόγου σου θὰ κρυφτῆς ἐδῶ καὶ τοῦ λόγου μου θὰ τρέξω στὴ γρηὰ Χούλχα.. Αὐτὴ ἔχει κάποιο μαγικὸ φίλτρο πού ἅμα πῆς μιὰ γουλιὰ, σιγουρεύεσαι. Τὸ μάτι τοῦ μάρμπα «Κλεφτοφάναρου» δὲν σοῦ κάνει κακό!... "Αμα γυρίσω καὶ πιοῦμε ἀπὸ δαῦτο, τότες κατεβαίνουμε..

— Ἐμπρὸς λοιπόν... Πήγαινε γρήγορα, μουρμουρίζει συλλογισμένος ὁ Γκαοῦρ. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ!...

Ὁ Ποκοπίκο ξετρυπώνει σθέλτος ἀπὸ τὰ πυκνά χαμόκλαδα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια...

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου συλλογιέται:

— Πρέπει νὰ περάσω κι' ἀπὸ τὸ Μεγαλειότατο. Νὰ τοῦ πῶ τὰ νέα νὰ σπάση πλάξ!... Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ βοηθήσῃ στὴν ὑπόθεσι!...

Ἔτοι δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἐχει ξημερώσει πιά!...

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν παίρνουν τὸ πρωινὸ... καυγαδάκι τους.

Ἡ Τζέιν πασχίζει μὲ τὰ νύχια τῆς νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια!... Ὁ Ταρζάν τῆς τραβάει τὰ χρυσόξανθα μαλλιά. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ φαλακρή!...

— Νὰ μοῦ ζήσετε πιτσουνάκια μου, φωνάζει ὁ Ποκοπίκο! Πάλι στὶς γλύκες σας εἰσαστε!...

Ἐκεῖνοι παρατᾶνε τὸν καυγά.

— Τί τρέχει; ρωτᾶνε μ' ἐνδιαφέρον. Γιατί ἦρθες πρωτῶ

— «Εἶναι τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς Ἀγάπης, λέει στὴ Χουχού. Δώστε στὸν Νταμπούχ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ σὲ πάρῃ! Δὲν θέλω νὰ μοῦ μείνῃς στὸ ράφι!...

πρωί;

‘Ο νάνος τούς τὰ δίνει δλα χαρτί καί καλαμάρι, πού λένε:

— ‘Ο Ναχραντοῦκος ἄρπαξε τὴν Ταταμπούκα!... Τὴν κρατᾷ σκλάβο στὸ βαθὺ μπουντρούμι του!... ‘Ο Γκαοῦρακας βρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά!... Τοῦ λόγου μου τρέχω στὴ Χούλχα!...

Δὲν ἔχει προφθάσει ὁμως νὰ τελειώσῃ, ὅταν στὸ ἀνοιγμὰ τῆς σπηλιάς παρουσιάζεται χαμογελαστή ἡ Χουχού. Καὶ βγαίνοντας ἔξω κάνει ν’ ἀγκαλιάσῃ τὸν πολυγαπημένο τῆς νάνο:

— Ποκοπικάκι μου! τοῦ φωνάζει ξελιγωμένα. Πολὺ σὲ ἀποθύμησα!...

— Ταυτόχρονα γυρίζει στὸν Ταρζάν καὶ στὴ Τζέιν:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!..

— ‘Αμάκαν, ὁ Μπαμπούλακας! κάνει τρομοκρατημένος ὁ Ποκοπικό καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει γίνῃ ἀφαντος πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι’ ἄγρια βλάστησι τῆς περιοχῆς. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά τῆς γιάτριτσας. Νὰ πάρῃ τὸ μαγικὸ φίλτρο...

‘Η κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία τρέχει ξοπίσω του... Μὰ πού νὰ τὸν φθάσῃ!...

‘Ο Ταρζάν μурμουριζει:

— Πρέπει νὰ φύγω κι’ ἐγώ... ‘Εχω ὑποχρέωσι νὰ πάω νὰ βοηθήσω τὸν «ἀδελφό» μου!

‘Η Τζέιν κάνει πὼς ζηλεύ-

ει:

— Ποιὸν «ἀδελφό» σου! Δὲ λὲς καλύτερα πὼς πᾶς νὰ σώσῃς τὴν Ταταμπού!... Σὺν δὲν γτρέπεσαι, γεροξεμουλισμένη!...

Κι’ ὁ καυγὰς ξαναφουντώνει:

— Εἶσαι μιὰ κακούργα! τῆς φωνάζει ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. Θέλεις νὰ μὲ βάλῃς νὰ χτυπηθῶ μὲ τὸν Γκαοῦρ. Νὰ σκοτώσω τὸν «ἀδελφό» μου!

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

— Ναί, ξεφωνίζει ἐκείνη. “Οσο ζῇ αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος, ἐσὺ δὲν εἶσαι τίποτα! Μονάχα τ’ ὄνομα ἔχεις. Πραγματικὸς “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι ὁ Γκαοῦρ!... Αὐτὸν τρέμουν οἱ ἰθαγενεῖς καὶ τὰ θηρία! ‘Εσένα κανέναν δὲν σὲ λογαριάζει.. Βάλ’ το λοιπὸν καλὰ στὸ μυαλό σου: ‘Ο Γκαοῦρ πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μέση!... Τί θέσι ἔχει ἐδῶ; Τί ζητάει αὐτὸς στὴν περιοχὴ μας; ‘Απορῶ πὼς τὸν ἀνέχεσαι ἀκόμα!... ‘Αλλὰ ἔννοια σου: Ξέρω τὸ λόγο πού σὲ κάνει...

· ‘Ο Ταρζάν χαμηλώνει τὰ μάτια του:

— Εἶναι ἀδελφός μου, μουρμουρίζει. Δυὸ φορές ἀδελφός μου!... Δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάνω κακό!...

— “Οχι, οὐρλιάζει ἡ Τζέιν! Εἶσαι δειλός!... Εἶσαι ἀνάνδρος!... Φοβᾷσαι νὰ χτυπηθῇς μαζί του!..

‘Ο λευκὸς γίγαντας δὲν ἀ-

πρόκρινεται. Κι' ἡ σατανική συντροφισσά του συνεχίζει:

— Ναί!... Αὐτὸ εἶναι. Φοβάσαι μὴ σέ σκοτώσῃ! Λογαριάζεις μονάχα τὴ ζωὴ σου. Ξεχνᾷς πὼς εἶσαι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Πὼς ἔχεις γιό... Πὼς τὸ δικό σου παιδί πρέπει νὰ κληρονομήσῃ τὸ θρόνο! Κι' ὅχι ὁ γιὸς τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού!... Ποτὲ δὲν φαντάστηκα πὼς εἶσαι τόσο μικρὸς καὶ τιποτένιος!... Πιὸ πολὺ ἐνδιαφέρομαι ἐγὼ γιὰ τὸ γιό σου. Κι' ἄς μὴν εἶναι δικό μο παιδί!...

Ὁ Ταρζάν ἔχει σταματήσει πιά. Λέξι δὲν βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του. Στέκει σὰν ἔνοχος, μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸ Δικαστὴ του!...

Τὰ φαρμακερὰ λόγια τῆς Τζέιν τοῦ πληγώνουνε θανάσιμα τὸν ἐγωϊσμό! Ἡ συντροφισσά του δὲν ἔχει καὶ τόσο ἄδικο. Ἀργὰ ἡ γρήγορα ὁ Γκαούρ θὰ τὸν ρίξῃ ἀπὸ τὸ θρόνο. Εἶναι πιὸ νέος καὶ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ αὐτόν!... Ἔτσι τὰ ὄνειρά του γκρεμίζονται: ὁ μονάκριβος γιὸς του δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἀδικοὶ τὸν σπουδάζει στὴν Ἀγγλία... Ἀδικοὶ ὀνειρεύεται πὼς μιὰ μέρα θὰ φέρῃ τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ στὴν ἄγρια αὐτὴ περιοχή!...

Ὁ Ταρζάν μένει γιὰ πολλὴ ὥρα βαθεῖα συλλογισμένος. Ὑστερα ψιθυρίζει σὰ νὰ συνεχίξῃ τὶς σκέψεις του:

— Δὲν μπορεῖ... Πὼς εἶναι δυνατόν;... Ἀφοῦ ἔχου με τὸ ἴδιο αἷμα!... Ἀφοῦ εἶμαστε δυὸ φορὲς ἀδέλφια!.. Θὰ ἦταν τρομερὸ ἔγκλημα!.. Οὐτ' ἐγὼ δὲν θὰ τὸ συγχωροῦσα στὸν ἑαυτό μου!...

Ἡ διαβολεμένη Τζέιν καταλαβαίνει: Ὁ σύντροφός της ἔχει κλονιστῇ. Ἀρχίζει νὰ τὸ κουβεντιάξῃ τὸ πρᾶμα!..

Καὶ τοῦ πετάει μὲ περιφρόνησι:

— Τέτοιες σκέψεις, μονάχα ρε δεῖλοι τίς κάνουνε!... Καυμιὰ ὑποχρέωσι δὲν ἔχεις στὸν Γκαούρ. Ἐσὺ τοῦ χάρισες τὸ καθαρὸ κι' εὐγενικὸ σου αἷμα, κι' αὐτὸς σοῦ ὤδωσε τὸ ἄγριο καὶ βρώμερὸ δικό του... Στὰ Νοσοκομεῖα τῆς Ἀγγλίας χιλιάδες ἄνθρωποι, κάθε μέρα, δίνουν τὸ αἷμα τους. Κι' ἄλλες τόσες χιλιάδες ἄρρωστοι τὸ παίρνουν... Ἀλλοίμονο ἂν κι' αὐτοὶ γινόντουσαν ἀδέλφια! Ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ θὰ ἤμαστον πιά... συγγενεῖς! Χά, χά, χά!..

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει συγκαταβατικά:

— Χμμ... Ἔτσι εἶναι!... Σ' αὐτὸ δὲν ἔχεις ἄδικο!...

— Σὲ τίποτα δὲν ἔχω ἄδικο, τοῦ κάνει θριαμβευτικὰ ἡ Τζέιν! Ἐγὼ στὸ εἶπα καὶ σὲ προειδοποίησα: Ἀν δὲν χτυπηθῇς μὲ τὸ Γκαούρ, θὰ πάρω τὰ μάτια μου καὶ θὰ φύγω! Θὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἀγγλία. Ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ξαναδῇς. Οὐτ' ἐμένα, οὔτε τὸ γιό σου!...

Ὁ Ταρζάν σηκώνει τώρα τὸ κεφάλι. Κυττάζει τὴ συντροφισσά του στὰ μάτια. Καὶ τὸ βλέμμα του εἶναι θολό, ἄγριο, ἀλόκοτο καθὼς ψιθυρίζει σὰ νὰ παραμιλήσῃ:

— Ὁ γιός μου!... Ναί... Αὐτὸς πρέπει νὰ βασιλέψῃ στὴ Ζούγκλα!...

Κι' ἀμέσως τρίζοντας τὰ δόντια του προχωρεῖ ἄργα καὶ μπαίνει στὴ σπηλιά!...

Σὲ λίγο βγαίνει μὲ τὸ τόξο καὶ τὶς σαῖτες του. Καὶ φεύγει χωρὶς νὰ πῇ λέξι... Χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι...

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ἡ Τζέιν ἀναπνέει μὲ ἱκανοποίησι καθὼς κάθεται σὲ μιὰ πέτρα. Ἡ Τσίτα, ἡ ἀγαπημένη μαϊμουδίτσα, πηδάει στὴν ἀγκαλιά της. Τὴν χαϊδεύει ἀφηρημένα...

Τὸ ἄγριο πρόσωπο τῆς κακιᾶς γυναίκας σιγὰ - σιγὰ ἡμερεύει. Ἡ σατανικὴ του ἔκφρασις γίνεται ἀγγελικὴ. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια της βουρκώνουν. Καὶ κυττάζοντας τὸ τετραπέρατο ζῶο, ψιθυρίζει, σὰ νὰ παραμιλήσῃ σ' ἓνα γλυκὸ ὄνειρο:

— Καλή μου Τσίτα!... Θέλω σὲ κάποιον νὰ πῶ τὸ μυστικὸ πὺ μὲ βασανίζει. Γι' αὐτὸ θὰ τὸ πῶ σὲ σένα!... Σὲ σένα πὺ δὲν ἔχεις μιλιὰ! Πὺ δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὸ προδώσῃς ποτέ!...

Δυὸ θολὰ δάκρυα κυλᾶνε τώρα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς Τζέιν. Κυττάζει ἀνήσυχα γύρω της, σὰ νὰ φοβᾶται

μὴν τὴν ἀκούσουν καὶ τὰ δέντρα...

Τέλος σκύβει ἄργα. Ἀκουμπάει τ' ἄλिका χεῖλιά της στὸ αὐτὶ τῆς Τσίτας. Καὶ ψιθυρίζει ἀκόμα πὺ σιγὰ:

— Ἀγαπῶ τὸν Γκαούρ!...

Ἡ καρδιά μου εἶναι δοσμένη γιὰ πάντα στὸ περήφανο αὐτὸ καὶ πανώριο παλικάρι!... Καὶ τὴ ζωὴ μου θάδινω γιὰ νὰ μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτός!.. Ναί, καλή μου Τσίτα: Μονάχα ὁ Γκαούρ, ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας, ἀξίζει νὰ εἶναι Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Κι' ἐγὼ ἡ ἀχώριστη συντροφισσά του!...

Καὶ νά: Τὸ πρόσωπο τῆς Τζέιν ξαναπαίρνει τώρα πάλι τὴν ἄγρια καὶ σατανικὴ του ἔκφρασι.

Τραβιέται ἀπὸ τὸ αὐτὶ τῆς μαϊμουδίτσας καὶ συνεχίζει τὸ παραμιλητό της:

— Γι' αὐτὸ σπρώχνω τὸν Ταρζάν νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν Γκαούρ!... Ποτέ δὲν ἀγάπησα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τίποτα δὲν μὲ δένει μὲ αὐτόν. Πάντοτε ἀρνήθηκε νὰ μὲ παντρευθῇ... Δὲν θέλησε ποτέ νὰ μὲ κάνῃ πραγματικὴ καὶ νόμιμη συντροφισσά του!... Μὰ ὅτε κι' ὁ γιός του εἶναι παιδί δικό μου!...

»Ὁ Ταρζάν εἶναι ξεμυαλισμένος μὲ τὴν Ταταμπού. Εἶναι καὶ περασμένος στὰ χρόνια... Ἐγὼ εἶμαι νέα ἀκόμα... Ἡ καρδιά μου εἶναι λεύθερη ν' ἀγαπήσῃ τὸν Γκαούρ!... Γιατὶ αὐτὸς εἶναι νέος, ὁμορφος, δυνατός, πε-

ρήφανος, ἀτρόμητος!... Γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς "Ἀρχοντας τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας!...

Η ΚΥΡΑ...
«ΠΕΝΙΚΙΛΙΝΗ»!

"Όταν λαχανιασμένοι ὁ κω μικοτραγικός νᾶνος φθάνει στὴ σπηλιά τῆς μάγισσας, ἡ Χούλχα δὲν βρίσκεται ἐκεῖ...

"Ο Ποκοπικό πλησιάζει σ' ἓνα ράφι πού βρίσκεται τὰ πῆλινα μπουκαλάκια τῆς. Τὰ σκαλίζει γιὰ λίγο καὶ ξεχωρίζει ἓνα.

— Αὐτὸ θᾶναι, ἀδερφέ μου, μουρμουρίζει.

Κι' ἀρπάζοντάς το κάνει νὰ φύγῃ...

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς ἡ μάγισσα.

— Τί ζητᾶς ἐδῶ, παιδί μου;

"Ο νᾶνος τὰ χάνει. Κρύβει τὸ κλεμμένο βαζάκι κι' ἀποκρίνεται σάστισμένος:

— "Εχω ἓναν πονοκέφαλο στὴν... κοιλιά! "Ηρθα νὰ μὲ κυττάξης. Φοβᾶμαι πὼς πάσχω ἀπὸ πλατυποδία τοῦ... ἐγκεφάλου!...

"Η Χούλχα τὸν κυττάζει ὑποπτα:

— Τί ἦταν αὐτὸ πού ἔκρυσες; "Απὸ πού τὸ πήρες;

"Ο Ποκοπικό ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ:

— Πῆρα τὸ «νερομπλούμι», πού θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ Νάχρα - Ντού... Νά, αὐτὸ τὸ «φίλτρο», πὼς τὸ λέτ' ἐσεῖς;...

"Η καλὴ γερόντισσα τὸ κυττάζει:

— Λάθος ἔκανες, παιδάκι μου!... Αὐτὸ πού πήρες εἶναι τὸ «Φίλτρο τῆς 'Αγάπης». "Όταν μιὰ γυναικὰ τὸ δώσῃ σ' ἓναν ἄντρα, τὸν κάνει τρελλὸ ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτήν...

"Ο νᾶνος μουρμουρίζει:

— Μπράβο αὐτὸ εἶναι ἓνα κι' ἓνα γιὰ τὴ Χουχού. Νὰ τὸ δώσῃ στὸ μπάρμπα Δεινόσαυρο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ! Νὰ παρθοῦνε χειροπόδαρα καὶ νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ δαύτην...

Καὶ προσθέτει:

— "Ελα τώρα... Δώσε μου ἀπὸ τ' ἄλλο «νερομπλούμι»! Ξέρεῖς ἐσύ!

— Τί τὸ θέλεις;

— Θὰ κατέβω στὸν «Κάτω Κόσμο» πού λένε καὶ θὰ σφάξω τὸν «Κλεφτοφάναρο»!

— Μονάχος σου, παιδί μου; ρωτᾶει ἀνήσυχη ἡ γιάτρισσα.

— "Οχι! Θὰ πάρω μαζί μου καὶ τό... Γκαουράκι!... Θέλω, σιγά - σιγά, νὰ μαθαίνῃ τὰ κόλπα μου!...

"Η Χούλχα προχωρεῖ στὸ ράφι καὶ διαλέγει ἓνα ἄλλο μικρὸ πῆλινὸ βαζάκι.

— Θὰ πιῆτε, ὁ καθένας σας, τρεῖς γουλιές ἀπ' αὐτὸ τὸ φίλτρο... "Ετσι τὸ φοβερὸ πράσινο μάτι τοῦ μάγου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς κάνῃ κακό!...

"Ο Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται. Ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς τὸ βαζάκι, πίνει γρήγορα τρεῖς γουλιές καὶ ξεφωνίζει:

— Γειά σου, κυρά Πενικιλίνη, λεβέντισσα καὶ καραμπουζουκλού! "Αν δὲν σὲ παν-

— «Μονάχα έσένα αγαπώ, ώραίε μου Νάχρα Ντού», λέει ή
Ταταμπεύ στόν τερατόμορφο και μονόφθαλμο Μάγο!..

τρέψω με τόν γοριλλάνθρωπο, νά με λένε, Ποκοπίκο!...

Η γερόντισσα σηκώνει άγριεμένη τò ροζιάρικο ραβδί της. Μά δέν προφθαίνει νά τού τò φέρη στο κεφάλι!.. Ο νάνος τóχει βάλει στα πόδια κιόλας κι' έχει χαθή έξω από τη σπηλιά... Τρέχει χαρούμενος νά συναντήση τόν Γκαούρ..

... ..

Μά στα μισά του δρόμου, έχει ένα... κακό συναπάντημα! Είναι ή Χουχού πού προχωρεί πρòς την άνατολή.

— Πού πηγαίνεις, μωρή

Μαμζέλ; τή ρωτάει αδιάφορα.

— Καλέ πηγαίνω στην Ταταμπεύ, του άποκρίνεται. Άποθύμησα νά κουθεντιάσω λιγουλάκι. Με συγχωρείται κιόλας!

— Χά, χά, χά! ξεκαρδίζεται στα γέλια ο Ποκοπίκο. Άμα τή βρής νά μου τηλεγραφήσης!...

— Έσθ, Ποκοπικάκι μου πού γυρίζεις;

— Άσ' τα και μη τά ρωτάς!... Είχα πάει στη Χούλχα και πήρα ένα θαζάκι!... Άκου, τò λοιπό, νά δής: Η κυρά Πενικιλλίνη είναι σπου-

δαία, ἀδερφέ μου! Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ πού γλέπεις, ἔχει σ' ἓν ἄλλο θαζάκι, καὶ τὸ μαγικὸ «νερομπλούμι τῆς Ἀγάπης».. Τὸ καλὸ πού σου θέλω νὰ πᾶς νὰ τὸ πάρης!... Νὰ τὸ δώσης σὲ κανένα γάϊδαρο νὰ σὲ ἀγαπήσῃ κεραυνοβολικῶς. Καὶ προσθέτει μὲ συμπόνια:

— Γιὰ νὰ μὴ μοῦ μείνης στὸ ράφι καί.... σκεθρώσης, χρυσό μου!...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία θμώνει ἀφάνταστα καὶ κάνει ἐπὶ τὸν ἀρπάξη στὶς παχουλές χεροῦκλες τῆς.

— Τρομάρα νὰ σούρθη πα-

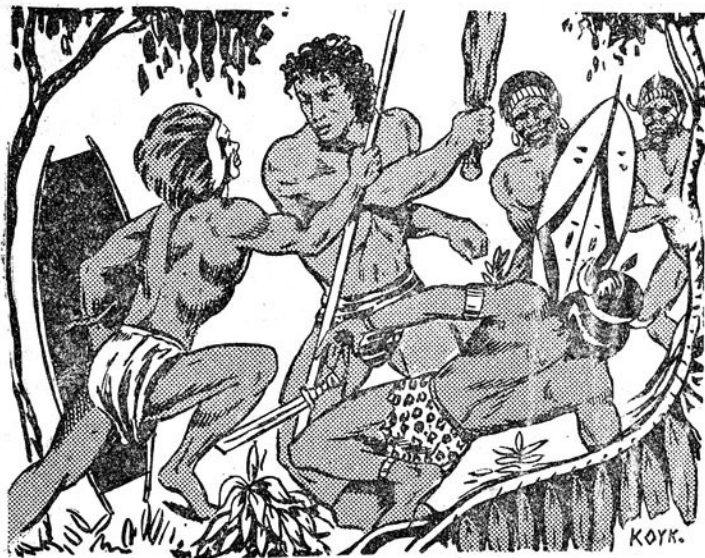
ληθ... μαγκλαρά! Δὲν ντρέπεσαι, θρέ, τό... μπόι σου;!

Ὅμως ὁ μικροσκοπικὸς «μαγκλαράς» ἔχει γίνῃ λαγός!

— Καλὰ στέφανα! τῆς φωνάζει ἀπὸ μακριά. Καὶ τρέχοντας σὰν μαῦρο ποντικάκι χάνεται γρήγορα πίσω ἀπὸ τὶς πυκνές φυλλωσιές τῆς Ζούγκλας...

Ἡ Χουχοῦ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένη. Ὑποπτεύει τὰ στρογγυλὰ γουρλωμένα μάτια τῆς ἀστράφτουν παράξενα. Καὶ μουρμουρίζει μὲ πείσμα:

— Ἐννοια σου Ποκοπίκαρε

Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ ὑπέροχος Γκαουρ δείχνεται πραγματικὸς ἥρωας. Πραγματικὸς Ἕλληνας.

καὶ θὰ τὸ πάρω τὸ «Φίλτρο τοῦ ...» Ἐρως! Μὰ νὰ δοῦμε ὅμως ποιὸς θὰ τὸ πιῇ!...

Καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Καλὲ χά, χά, χά!... Μὲ συγχωρήτε κι-όλας!

Ταυτόχρονα ξεκινάει κι' αὐτὴ... Παίρνει θιαστική τὸ μο-νοπάτι ποῦ θὰ τὴ θγάλη στὴ σπηλιά τῆς μάγισσας Χούλ-χας...

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ὁ φοβερὸς Ποκοπικό τρέ-χει χωρὶς νὰπαίρῃ ἀνάσα. Καὶ γρήγορα φθάνει κοντὰ στὴ μικρὴ σπηλιά ποῦ ξέρουμε.

Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἔξω φρε-νῶν:

— Γιατὶ ἄργησες; τὸν ρω-τάει ἄγρια. Ποῦ γύριζες τό-ση ὥρα;

Ἡρεμὸς ὁ νᾶνος τοῦ δίνει τὸ πρωτόγονο πῆλῃνο θαζάκι:

— Κοπάνα τρεῖς γουλιές μάγκα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφά-σιστος.

Ὁ Ποκοπικό ἐπιμένει, πε-τῶντας του κ' ἓνα στιχάκι:

**«Κοπάνα το, κοπάνα το
καὶ μὴ φοβᾶσαι θάνατο!»**

Ὁ Γκαοῦρ παίρνει τώρα τὸ θάζο καὶ πίνει ἀπὸ τὸ μαγικὸ φίλτρο του.

— Θὰ κατέβω στὴν ὑπόγεια καταπακτὴ, λέει στὸν Ποκο-πικό. Θάρθης κ' ἐσὺ μαζί μου

Ὁ ἀτρόμητος νᾶνος μур-μουρίζει:

— Δὲν θαρειέσαι!... Θὰ

μείνω ἐδῶ. Προτιμῶ τὸν κα-θαρόν ἀήρ!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας προχωρεῖ... Περνάει μὲ δυ-σκολία ἀπ' τὴ στενὴ εἰσοδο-τῆς σπηλιάς... Χώνεται μέσα στὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα ποῦ θρίσκεται στὸ βάθος τῆς... Κατεβαίνει τ' ἀμέτρητα χω-ματένια σκαλοπάτια... Φθάνει στὴν εὐρύχωρη κατακόμβη...

Καὶ ρίχνοντας μιὰ γρήγο-ρη ματιά στὸ ἐσωτερικὸ τῆς, ἀντικρύζει κάτι ποῦ τὸν κά-νει νὰ νοιώσῃ παγερὸ ρίγος φρίκης στὸ κορμὶ του!

Βλέπει τὴν πανώρια Τατα-μπού, τὴν πολυαγαπημένη συντρόφισσά του, ν' ἀγκαλιά-ζῃ τὸν τερατόμορφο μάγο. Καὶ γέρνοντας τὸ κεφάλι τῆς στὰ κοκκαλιάρικα ἔρωμερὰ στήθειά του, νὰ τοῦ ψιθυρίζει

— Μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ!.. Μονάχα ἐσένα, ὠραῖε μου Νάχρα!... Μαζί σου θέλω νὰ ζήσω παντοτεινά!

Ὁ Γκαοῦρ δὲν πιστεύει στὰ μάτια του καὶ στ' αὐτιά του! Φαίνεται ὅμως πῶς ὁ μά-γος ἄκουσε τὸν ἀνάλαφρο θόρυβο ποῦ ἔκαναν τὰ γυμνά πόδια τοῦ Γκαοῦρ... Ἔτσι, γυρίζει ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ τὸν κυττάζει....

Ἀπὸ τὸ μοναδικὸ στρογγυ-λὸ μάτι του μιὰ δέσμη πράσι-νες ἀκτίνες καρφώνονται πά-νω στὸ μελαψὸ παλικάρι.

— Φύγε ἀμέσως! τὸν διατά-ζει ὁ Νάχρα—Ντοῦ, θέβαιος πῶς ἔχει χάσει πιά τὴν θέ-λησί του.

Ὅμως ὄχι!.. ὁ πανώριος

“Ελληνας δὲν γυρίζει νὰ φύ-
γη σὰν ὑπάκουο σκυλάκι.

Τ’ ἀντίθετο: στέκει ἀκλόνη-
τος στὴ θέσι πού βρίσκεται.

Τὸ φωτεινὸ μάτι τοῦ μάγου
βάφει πάλι μὲ πράσινο φῶς
τὸ πρόσωπο τοῦ Γκαοῦρ.

— Φῦγε! τοῦ ξαναφωνάζει
πὶδ δυνατὰ κι ἄγρια τώρα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ
πάλι δὲν ὑπακούει! Τὸ μαγι-
κό φίλτρο τῆς Χούλχας ἔχει
κάνει κι αὐτὴ τὴ φορά τὸ
θαῦμα του!... Προστατεύει
σὰν ἀτσαλένιος θώρακας τὴ
θέλησι τοῦ γενναίου παλικά-
ριοῦ.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ Γκα-
οῦρ χύνεται πάνω στὸν τρο-
μερὸ Νάχρα - Ντοῦ!

Μὲ μιὰ ἀπότομη καὶ δυνα-
τὴ σπρωξιά σωριάζει κάτω
τὴν Ταταμπού!... Κι ἀρπάζει
ἀμέσως τὸ μάγο ἀπὸ τὸ λαι-
μό! Τὸν σφίγγει μὲ ἀφάντα-
στη λύσσα!

Τὸ μονόφθαλμο τέρας μό-
λις προφθαίνει νὰ τραθήξῃ
ἀπ’ τὴ μέση του ἓνα μικρὸ
φαρμακερὸ στιλέττο. Καὶ κά-
νει νὰ τὸ καρφῶσῃ στὴν καρ-
δια τοῦ ἀτρόμητου “Ελληνα!

Ὁμως τὸ γρήγορο μάτι
τοῦ Γκαοῦρ βλέπει τὴν κρυ-
φὴ κίνησι τοῦ κακούργου.
Καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο,....

“Ετσι, παρατάει τὸ λαιμὸ
τοῦ μάγου κι ἀρπάζει, τὴν τε-
λευταία στιγμὴ, τὸ χέρι του.
Τὸ στρίβει γρήγορα καὶ τὸ
φονικὸ στιλέττο πέφτει κάτω.

Ὁ Νάχρα—Ντοῦ οὐρλιάζει
ἀπὸ πόνο καὶ θυμό:

— Θὰ πεθάνῃς, σκύλε!.....
Βοήθεια, Ταταμπού! Χτύπα
τον μὲ τὸ στιλέττο μου! Σκό-
τωσέ τον!....

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς
Ζούγκλας» δὲν ἔχει πιά θέλη-
σι δική της! Ὑπνωτισμένη,
καθὼς εἶναι, ἀπὸ τὸν μάγο,
θὰ κἀνὴ πρόθυμα ὅ,τι τὴν δι-
ατάζει.

Καὶ νὰ: Ἀρπάζει ἀμέσως
ἀπὸ κάτω τὸ φαρμακερὸ στι-
λέττο τοῦ Νάχρα—Ντοῦ. Καὶ
χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸ ἀγα-
πημένο της παλικάρι!...

Ὁ Γκαοῦρ, πού στὸ μετα-
ξὺ παλεύει μὲ τὸ ἀπαίσιο Τέ-
ρας, βλέπει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ
ματιοῦ του τὴν Ταταμπού.
Καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρή-
γορη κίνησι, τραβάει καὶ φέρ-
νει τὸν μάγο σὰν ζωντανὴ
ἀσπίδα μπροστὰ του.

“Ετσι, τὸ φονικὸ κτύπημα
τῆς μελαψῆς Κόρης, πέφτει
πάνω στὴ ράχι τοῦ μάγου!
Καὶ ἡ λάμα τοῦ φαρμακεροῦ
στιλέττου, σχίζοντας τὸ δέρ-
μα, χάνεται μέσα στὰ κόκκα-
λά του!...

Ὁ Νάχρα—Ντοῦ σωριάζε-
ται τώρα κάτω βγάζοντας
σπαρακτικὰ ξεφωνητά!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀρπά-
ζει ἀμέσως γερά στὰ μπρά-
τσα του τὴν ὑπνωτισμένη Τα-
ταμπού!...

Ὁμως ἡ πανώρια “Ελληνί-
δα ἔχει μανιάσει. Πασχίζει
μὲ τὰ νύχια της νὰ τοῦ θγά-
λῃ τὰ μάτια! Μὲ τὰ δόντια
της νὰ τοῦ ξεσχίσῃ τὴν σάρ-
κες!...

Ὁ Γκαοῦρ τῆς φωνάζει:

— 'Εγώ είμαι, Ταταμπού!..
'Εγώ, ο Γκαούρ!...

Ο μάγος βρίσκεται κάτω, θареιά τραυματισμένος... Νά σηκωθῇ δὲν μπορεῖ... Καταφέρνει ὅμως νά φωνάξῃ. Νά διατέξῃ τὸ θῦμα του:

— Χτύπη τον, Ταταμπού!...
Εἶναι ἐχθρὸς μας!... Ὁρθε νά μᾶς χωρίσῃ!... Θέλει νά σὲ πάρῃ σκλάβο σου!

Σὲ μιὰ γωνιά τῆς καταπακτῆς, κι ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπινα κρανία καὶ κόκκαλα, βρίσκεται ἓνα μακρὺ χορτόχοινο...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καταφέρνει νά τὸ ἀρπάξῃ. Καὶ μὲ ἀφάνταστη δυσκολία δένει τὴ μανιασμένη Κοπέλλα. Τὸ τυλίγει γύρω ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὰ πόδια τῆς!... Τῆς κάνει ἓνα σωστὸ φάσκισμα!...

Ἡ Ταταμπού δαγκώνει τὰ δόντια τῆς ἀπ' τὴ λύσσα.

— Κακοῦργε!... Ἄφησέ με κακοῦργε! οὐρλιάζει βροχνά.

Ὅμως τὸ γιγαντόσωμο παλικάρι τὴ σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του, Κι ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τ' ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια, ὅπου φθάνει ἐπὶ πῶν στὴ μικρὴ σπηλιά. Καὶ θγαίνει ἔξω....

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΒΑΣΑΝΑ

Ὁ Ποκοπικό πού βλέπει τὴν Ταταμπού ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά... Γιατὶ τὴν ἀμπλάρισες. ἴσι, μωρὲ μάι! ἀχαλε; Φορτωτικὴ θὰ τὴ στείλῃς;

Ὁ Γκαούρ τὴν ἀφήνει κάτω καὶ τοῦ ἐξηγεῖ λαχανια-

σμένος:

— Εἶναι ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὸ μάγο... Μὲ νομίζῃ ἐχθρὸ τῆς. Θέλει νά μὲ σπαράξῃ!...

Ἡ μελαψὴ Κόρη ξεφωνίζει σὰν τρελλή:

— Κακοῦργε!... Λῦσε με κακοῦργε!

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή ὁ Γκαούρ κι ὁ Ποκοπικό ξαφνιάζονται. Στ' αὐτιά τους φθάνουν μακρυνοὶ ἄγριοι ἀλαλαγμοί.

Ὁ νᾶνος σκαρφαλώνει, σθέλτος σὰν πίθηκος σ' ἓνα κοντινὸ δέντρο. Φθάνει γρήγορα στὴν κορυφὴ του καὶ κυττάζει ἀνήσυχος πρὸς κάποια κατεύθυνσι... Ὑστερα γλυστράει πάλι κάτω μὲ τὴν ἴδια εὐκολία!

— Εἶδες τίποτα; τὸν ρωτάει ὁ Γκαούρ.

— Καὶ θέβαια εἶδα! Βαρυκοῖτα στὰ μάτα ἔχω;

— Τί εἶδες; Λέγε λοιπόν!

— Ὁ φύλαρχος Ἀραχάρης, ἀδερφέ μου, κάνει γιούργια κατὰ ὁῶ! Μαζὶ μ' ἓνα κοπάδι ἀραπάδες καλοθρεμμένους καὶ προπολεμικούς!

Καὶ προσθέτει μ' ἐνθουσιασμό:

— Σίγουρα θὰ μᾶς πιάσου νε καὶ θὰ μᾶς σφάξουν! Θὰ σπάσουμε πλάκα, δηλαδή!

Αὐτὰ λέει ὁ νᾶνος καὶ κάνει νά τὸ θάλλῃ στὰ πόδια!

Ὅμως ὁ γίγαντας προφτάνει καὶ τὸν ἀρπάξῃ ἀπ' τὴ χατζάρα:

— Μείνε ἐδῶ, τοῦ λέει. Νά φυλάς τὴν Ταταμπού. Ἐγώ θὰ τρέξω νά τοὺς συναντήσω.

‘Ο Ταρζάν γυρίζοντας από τὸ κυνήγι φθάνει κοντὰ τους. Εἶναι φορτωμένος μ’ ἓνα σκοτωμένο ζαρκάδι καὶ στὸ χέρι κρατᾷ τὸ τόξο του.

Θὰ χτυπηθῶ μαζί τους μακρυά. Πρὶν φθάσουν ἐδῶ κι ἀρπάξουν τὴν Ταταμπού.

Καὶ ξεκινᾷ ἀμέσως πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούγονται οἱ ἀλαλαγμοί!...

Μὰ ἡ μελαψὴ Κόρη ξεφωνίζει δυνατὰ κι ἄγρια! Κ’ οἱ ἀραπάδες πού ἔρχονται δὲν πρέπει ν’ ἀκούσουν τίς φωνές της.

— “Ε, καπετὰν Μαντράχα-λε! τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. Μπὰς κ’ ἔχεις ἀπάνω σου καμμιά πατσαβούρα νὰ τῆς θουλῶσω τὸ στόμα;

‘Ο Γκαοῦρ σταματᾷ, ξα-

ναγυρίζει πίσω καὶ σκύβει πάνω ἀπ’ τὴ μανιασμένη συντρόφισσά του;

— Πᾶψε! τῆς κάνει ἄγρια.

Ἐκείνη ὅμως ξεφωνίζει ἀκόμα πιὸ δυνατὰ!

Οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν ἀγρίων ἀκούγονται τώρα κοντά. ‘Ο Ἀραχάρ κ’ οἱ ἀραπάδες του πλησιάζουν...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας καταλαβαίνει πῶς δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο! Πρέπει νὰ τρέξῃ ὅσο μπορεί πιὸ γρήγορα. Νὰ τοὺς σταματήσῃ μακρυά. Τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅμως;!

Ὁ κουτότετραπέρατος Ποκοπικό τοῦ ρίχνει, μὲ τρόπο τὴν ιδέα. Καὶ κάνοντάς του μιὰ χαρακτηριστικὴ χειρονομία, μурμουρίζει:

— Δὲν τῆς δίνει κανένα «ὕπνωτικό» λέω ἐγώ!... Μο νάχα ἔτσι θὰ βουλῶση τὴν κελαϊδίστρα τῆς!

Ὁ Γκαούρ καταλαβαίνει. Καὶ σκυμμένος καθὼς βρίσκει, σφίγγει τὴ φοβερὴ γροθιά του. Ὑστερα κλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ δῇ τὸ κακὸ ποῦ θὰ κάνῃ καὶ δίνει ἕνα χτύπημα στὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης συντρόφισσάς του.

Ἡ Ταταμποῦ σταματᾷ ἀμέσως τὶς φωνές! Τὸ πανῶριο τῆς κεφάλι γέρνει ἀργὰ καὶ ἀπομένει ἀναίσθητη!

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει:

— Ἔτσι εἶναι: Κι οἱ ἅγιοι φοβέρα θέλουνε!...

Ὁ Γκαούρ τοῦ ξαναλέει τὴν ῥα βιαστικά:

— Μείνε ἐδῶ κοντά τῆς...

Ἄν δὲν γυρίσω μὴ φύγῃς.

Καὶ ξεκινᾷ πάλι τρέχοντας γιὰ νὰ προαπαντήσῃ τοὺς ἄγριους ἐπιδρομείς.

Καθὼς ἀπομακρύνεται, ἀκούει τὸ νᾶνο τοῦ φωνάζει:

— Δὲν μοῦ λές!... Ἄν συ νέλθῃ καὶ βάλῃ τὶς φωνές, τί προτιμᾷς; Νὰ τῆς δώσω «ναρκοτικό» μὲ τὴ γροθιά μου; Ἡ κανένα «καθαρκτικό» μὲ τὴ χατζάρα μου, νὰ ξεμπερδεύουμε μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὶς στριγγλιές τῆς;

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ὁ Ποκοπικό μένει μονάχος

τώρα μὲ τὴν ἀναίσθητη Ταταμποῦ. Εἶναι περήφανος γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦ τοῦ ἔδειξε ὁ Γκαούρ! Καὶ κορδώνεται σὰ νάχῃ καταπιῇ κανένα μπαστούνι. Καὶ παίρνει ὕφος τρομεροῦ φρουροῦ.

Τέλος, κυττάζοντας προστατευτικά τὴν ἀναίσθητη Κόρη, σκαρώνει γρήγορα ἕνα ρωμαντικὸ στιχάκι. Καὶ τ' ἀπαγγέλλει μὲ στόμφο:

**«Κοιμήσου, κυρά Τέτοια μου
κ' ἔχεις φρουρὸ πιστούλα!
Γιὰ νὰ σὲ σώσω, Κούκλα μου
τὰ θυσιάζω οὐλα!»**

Ξαφνικὰ δῶμος μιὰ ιδέα φωτίζει τὰ γουρλωμένα μάτια του: Ἀρπάζει ἀμέσως τὸ πῆλινο θαζάκι μὲ τὸ φίλτρο τῆς μάγισσας. Σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν Ταταμποῦ, τῆς ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ τὶς ρίχνει μέσα τρεῖς γουλιές ἀπ' αὐτό.

— Πιέτο! μурμουρίζει. Κάνει καλὸ στήν... κλαπάτσα!

Καὶ νά: Τὸ φίλτρο περνᾷ ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς ἀναίσθητης νέας καὶ φθάνει στὸ στομάχι τῆς.

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ συνέρχεται...

Ἀνοίγει ἀργὰ τὰ βλέφαρά της καὶ κυττάζει τὸν Ποκοπικό σὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ λήθαργο. Τέλος τὸν ρωτᾷ χαμένα:

— Ποῦ βρίσκομαι; Ποιὸς μ' ἔδεσε; Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ;

— Ἀχαχούχα! κάνει ὁ νᾶνος. Ἐσύ, ἀδερφοῦλα μου ἔχεις μεσάνυχτα προπολεμικά!

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει πάψῃ τώρα πιά νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ Μάγου!...

— Τὸ «νερομπλούμι» τῆς κυρὰ Χούλχας, ἔκανε τὸ θαῦμα του! τῆς λέει ὁ Ποκοπικό. Καὶ ξανασκύβει γιὰ νὰ τὴ λύσῃ...

Μὰ δὲν προφθαίνει.

Κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα ἀντίκρου τους, ἀναταράσσονται.

Ὁ νῆνος κυττάζει ἀνήσυχος...

Ἕνας γιγαντόσωμος λευκὸς ἄνδρας παρουσιάζεται. Στὸ κεφάλι του φοράει μιὰ τρομακτικὴ μάσκα μὲ μεγάλα πράσινα κέρατα!... Ἀπὸ τὸ λαιμὸ του κρέμεται μιὰ νεκροκεφαλὴ. Κι ἀπὸ τὸ δεξιὸ μέρος τῆς ζώνης του δυὸ μεγάλα κόκκαλα. Ἀπὸ ἀνθρώπινα ποδάρια...

Στὸ χέρι του κρατᾷ ἕνα ἀστραφτερὸ φονικὸ μαχαίρι!

Κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸ στήθος του φαντάζει ἕνα μαυκόκκινο σημάδι. Σὰν ματωμένη πληγὴ!...

Ἡ ὄψι τοῦ ἄγνωστου γιγαντα κάνει τὸν Ποκοπικό νὰ νοιώσῃ τρόμῳ καὶ φρίκη!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ λευκὸς μὲ τὴν τρομακτικὴ μάσκα μουγγρίζει βραχνὰ κι ἀπαίσια:

— Μμμμ!... Μμμμμμ!...

Καὶ ξεκινώντας ἀργὰ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἡ φουσκομένη κοιλιὰ τοῦ Ποκοπικό ἀνεβοκατεβαίνει ἀπὸ τὴ λαχτάρα του. Κι ἀναρωτιέται ψιθυριστά:

— Νὰ τὸν σφάξω; Νὰ μὴ τὸν σφάξω;
Καὶ λέει ἀμέσως στὴ δεμένη Κοπέλλα:

— Τάταμπούκα μου νὰ μὲ συμπαθᾷς. Τοῦ λόγου μου θὰ πεταχτῶ γιὰ... τσιγάρα!

Καὶ τὸ βάζει ἀτρόμητος στὰ πόδια!

Η ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Καθὼς προχωρεῖ, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὶς τεράστιες πατούσες τοῦ ἀνεβοκατεβαίνοντος κτυποῦν στ' αὐτιά του. Καὶ μουρμουρίζει:

— Καλὰ πού τις ἔχω κι αὐτὲς τὶς ρημάδες καὶ μὲ βγάζουνε παλικάρι!... Ἀλλοιῶς: κλάφτα Χαράλαμπε!

Ἔτσι φθάνει γρήγορα στὸ μέρος ποῦ ὁ Γκαοῦρ ἔχει συναντηθῇ μὲ τοὺς ἀραπάδες καὶ γίνεται τὸ μακελειό.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γιγαντας δοξάζει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴν ἥρωϊκὴ πατρίδα μας!

Ἕνας αὐτός, παλεύει σὰν ἀνήμερο θεριὸ μὲ ὀλόκληρο μπουλούκι ἀπὸ γιγαντόσωμους κι ἄγριους μαύρους.

Ἀνάμεσά τους βρίσκεται κι ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος Ἀραχάρ κι' ὁ ἔμπιστός του Χουρούν.

Ὁ Γκαοῦρ κρατᾷ ἕνα τρομερὸ ρόπαλο στὰ χέρια του. Καὶ σὰν μανιασμένο λιοντάρι παλεύει καὶ χτυπιέται μὲ τοὺς ἀραπάδες.

Μὰ σὰν σωριάζει κάτω μερικοὺς ἀπὸ δαύτους, οἱ ἄλλοι σκορπίζονται ὅπως τ' ἀρνὶὰ μπροστὰ σὲ λύκο!

Ἀπελισμένους ὁ Ἀραχάρ οὐρλιάζει στοὺς μαύρους του:

— Σταθήτε σκυλιά! Σταθήτε... Έκατό χρυσά φλωριά θά δώσω σέ όποιον σκοτώση τόν Γκαούρ!

Κ' έπειδή οί τρομοκρατημένοι άραπάδες δέν στέκονται, ό φύλαρχος άνεθάζει τήν προσφορά του:

— Διακόσια φλωριά θά τοῦ δώσω!.. Πεντακόσια!... Χίλια!... Δύο χιλιάδες!...

— Δημοπρασία γίνεται' έδῶ; φωνάζει ό Ποκοπίκο. Καί συνεχίζει τήν προσφορά:

— Πέντε χιλιάδες!... Δέκα χιλιάδες! έκατό χιλιάδες!... Χίλιες χιλιάδες φλωριά!....

Καί κατάληγει μ' ένα πανηγυρικό ξεφωνητό:

— "Ε, ρέ ψυχή μου, κουβαριναλίκιασα!...

Ο μελαψός γίγαντας τόν άκούει καί παραγενοεύεται:

— Έδῶ είσαι! τοῦ φωνάζει άγρια. Ποῦ άφησες τήν Ταταμπού; Τρέξε γρήγορα στόν Ταρζάν. Πέσ' του νάρθη νά τήν πάρη!...

Ο νάνος τῷ θάζει πάλι στά πόδια. Ξέρει τί τόν περιμένει άν παρακούση τή διαταγή τοῦ Γκαούρ. Καί παίρνει τῷ μονοπάτι πρὸς τή δύσι πού θά τόν βγάλη στή σπηλιά τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας!

Καί ή γιγαντομαχία τοῦ Γκαούρ συνεχίζεται. Ο ὑπέροχος "Ελληνας παλεύει ὑπεράνθρωπα μέ καμμιὰ δεκαριά άκόμα μαύρους πού δέν έχουν σκορπιστή γύρω σάν τοὺς άλλους.

Καί νά: Κι άλλο ένα, μεγαλύτερο μπουλούκι από ά-

ραπάδες τοῦ "Αραχάρ φθάνει γιά ενίσχυσι....

Ο Γκαούρ καταλαβαίνει τώρα πῶς δέν θά μπορέσει πιά νά τά βγάλη πέρα μαζί τους. "Οχι μονάχα γιάτ' είναι πολλοί, μά γιάτ' είναι ιεκούραστοι. Ένῶ αὐτὸς δέν φθάνει πού είναι ένας, αλλά είναι καί κατάκοπος, κ' έξαντλημένος!...

.. Έτσι παίρνει μιὰ πρωτακουστη γιά έναν "Ελληνα άπόφασι!.. Νά παρατήση τή μάχη! Νά ὑποχωρήση!... Νά τρέξη κοντά στήν αγαπημένη του. Νά τήν άρπάξη στήν άγκαλιά του καί νά φύγη μακριά καί νά τήν σώση!...

Στήν άπόφασί του αὐτή, καθόλου δέν είχε λογαριάσει τή ζωή του! Ένα μονάχα συλλογίστηκε: "Αν οί μαῦροι αντίπαλοι τόν σκοτώσουν, τί θ' άπογίνη ή Ταταμπού; Πῶς θά ζήση μόνη κι άπροστάτευτη μέσα στοὺς τρομεροὺς κι άτέλειωτους κινδύνους τῆς Ζούγκλας!

Κι άμέσως, γυρίζοντας στοὺς έχθρούς τῆ ράχη του σάν δειλός, σάν άνανδρος, φεύγει τρέχοντας ὅσο πιό γρήγορα μπορεί!...

Οί μαῦροι πού δέν περίμεναν ποτέ νά γίνη αὐτὸ πού έγινε, τεντώνουν τὰ τόξα τους καί ρίχνουν άμέτρητες σαίτες κατά πάντα του!....

Μιά από αὐτὲς τόν χτυπάει στό πόδι!...

Ο άτρόμητος "Ελληνας νοιώθει άφάνταστους πόνους. Όμως στιγμή δέν σταματάει

Συνεχίζει το φευγικό του, αλλά πιό δύσκολα τώρα, πιό άργά!...

‘Ο Άραχάρ παρατάει τούς πολεμιστές του και, μαζί με τόν έμπιστό του Χουρούν, άρχίζουν νά τρέχουν κι αúτοι, κυνηγώντας νά φτάσουν τόν Γκαούρ!

Καί νά: Δέν περνάνε λίγες στιγμές και φθάνουν κοντά του. Τό άργό τώρα βάδισμα τού Γκαούρ, τούς έκανε πολύ εύκολη τήν καταδίωξη...

‘Ο μελαψός γίγαντας πού τούς νοιώθη λίγα θήματα πίσω του, σταματάει άπότομα. Καί γυρίζοντας με άστρα πιαία ταχύτητα, άρπάζει τόν κακούργο φύλαρχο άπό τόν λαιμό! Τόν σφίγγει με λύσσα, παλεύοντας ταυτόχρονα μαζί του!...

“Όμως αλόιμονο!...

Τήν ίδια στιγμή ό γιγαντώσωμος άράπης Χουρούν σηκώνει τήν τεράστια χατζάρα του!... Τή ζυγίζει πάνω άπό τό κεφάλι τού Γκαούρ... Καί με φοβερή όρμη και δύναμη τήν κατεβάζει!...

‘Η κοφτερή λεπίδα της σφυρίζει άπείσια καθώς κατεβαίνει!...

— Γκάπ!...

Σπαρακτικό βογγητό άκούγεται! Κ’ ένας θαύς γδοῦπος κορμιού πού σωριάζεται κάτω!

— Γκούπ!...

ΤΡΑΓΙΚΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

“Όχι!.. Μήν ανησυχήτε, άγαπητοί αναγνώστες!

‘Η τεράστια χατζάρα τού

Χουρούν δέν έπεσε πάνω στο κεφάλι τού άγαπημένου μας συμπατριώτη!...

Γιατί καθώς παλεύουν οι δυό άνδρες — ό Γκαούρ κι ό ‘Αραχάρ — αλλάζουν συνεχώς και γρήγορα θέσεις. Καί τό τρομερό κτύπημα ξεφεύγει άπό τόν προορισμό του. Πέφτει στο κεφάλι τού άπείσιου φυλάρχου! Τόν τραυματίζει βαριά και τόν σωριάζει σπαράζοντας κάτω!

‘Ο «έμπιστος» μαῦρος πού άθελά του έκανε τό κακό, σαστίζει! Μένει άκίνητος σάν μαρμαρένια κολώνα!...

Καί νά: ‘Ο θρυλικός “Έλληνας” έκμεταλλεύεται τή στιγμή. Με τό «γερό» ποδάρι τού δίνει μιá φοβερή κλωτσιά στην κοιλιά. Καί τόν ξαπλώνει άναισθητόν κάτω!....

“Όμως στο μεταξύ τό μεγάλο μπουλούκι τών άραπάδων, ακολουθώντας τόν άρχηγό του έχει πλησιάσει!...

Κουτσαίνοντας και μΟΥΓΡΙΖΟΝΤΑΣ άπό τούς πόνους ό Γκαούρ, τό βάζει στά πόδια, όσο πιό γρήγορα μπορεί. Θέλει νά φθάση, πρώτος αúτός, στο μέρος πού είχε αφήσει τήν Ταταμπού. Νά προλάβη νά τή σώσει!...

‘Αλλοίμονο!... Οι μαῦροι, πού τρέχουν πιό γρήγορα άπ’ αúτόν, τόν φθάνουν και σχεδόν τόν κυκλώνουν!...

‘Ο μελαψός γίγαντας άναγκάζεται νά λοξοδρομήση. “Όμως κ’ εκείνοι τόν ακολουθούν Τρέχουν ξοπίσω του μανιασμένοι!...

Δακρυσμένος ο Ποκοπίκο ψιθυρίζει ρομαντικά :

— Σ' άγχεπώ, μωρή! . . Σέ λατρεύω, Χουχουκάρκ μου! . .

γαντιαίο δέντρο που βρίσκει-
ται κοντά του...

Ο Νταμπούχ τόν ακολου-
θεί κάνοντας τὸ ἴδιο... Κι' ἔ-
να τρομακτικό κυνηγητὸ ἀρχί-
ζει στὰ κλαδιά.

Τὸ πόδι τοῦ Γκαοῦρ ἔξακο-
λουθεῖ νὰ πονάη. Οἱ κινήσεις
πού κάνει δὲν εἶναι τόσο γρή-
γορες. Ὁ γοριλλάνθρωπος ὁ-
λο καὶ τὸν πλησιάζει. Σὲ λί-
γο θὰ τὸν φθάσῃ καὶ θὰ τὸν
πνίξῃ μὲ τὶς τεράστιες χεροῦ-
κλες του.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας
νοιώθει κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πὼς
εἶναι χαμένος!

Ξαφνικά ὅμως μιὰ ιδέα

φωτίζει τὸ σκοτισμένο του
μουλό. Κι' ἀμέσως παύει νὰ
προχωρῇ ὀριζόντια, ἀπὸ κλα-
δί σὲ κλαδί. Ἀρχίζει νὰ σκαρ-
φαλώνῃ κάθετα πρὸς τὰ ἑ-
πάνω. Τραβάει γιὰ τὴ θεόρα-
τη κορφή τοῦ αἰωνόβιου δέν-
δρου.

Ξέρει πὼς ὁ γοριλλάνθρω-
πος εἶναι θαρὺς. Καὶ τὸν πα-
ρασύρει στὰ ψηλά κλαδιά
πού εἶναι λεπτὰ καὶ δὲν θ'
ἀντέξουν στὸ θάρος του.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ὁ τεράστιος Νταμπούχ,
κυνηγώντας τὸν Γκαοῦρ φθά-
νει κι' αὐτὸς πολὺ ψηλά.

Ἀλλοίμονό του ὅμως! Ἐ

να από τ' αδύνατα κλαδιά που πατάει, σπάζει. Κι' ο γοριλλάνθρωπος αρχίζει να γκρεμοτσακίζεται από κλαδί σε κλαδί... "Ωσπου τέλος σωριάζεται θαρὺς κάτω!... Καί μένει ἀκίνητος σὰν σκοτωμένος!

Ο μελαψὸς γίγαντας κατεβαίνει κι' ἀφουγγράζεται τὴν καρδιά τοῦ δυστυχισμένου γοριλλάνθρωπου. Τὴν ἀκούει νὰ χτυπά!...

Ἀμέσως, τραβῶντας τὸν ἀπὸ τὰ πόδια τὸν σέρνει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς. Ὑστερα θγαίνει ἔξω καὶ φράζει τὸ μισὸ ἀνσιγμά της μὲ μεγάλες πέτρες. Θέλει νὰ τὸν προστατέψῃ ἀπὸ τὰ πεινασμένα θειριά.

Ο Νταμπούχ πὺ θρίσκειται σὲ ἀφασία παραμιλάει μέσα στὴ σπηλιά:

— Ταταμπού!... Ταταμπού!

Ο Γκαοὺρ δακρύζει ἀπὸ συμπόνια πὺ τὸν ἀκούει ν' ἀναφέρῃ τ' ὄνομα τῆς πανώριας συντρόφισσάς του. Ξέρει πὺς γιὰ τὴν ἀγάπῃ της τοῦ σάλεψαν τὰ λογικά!...

Καὶ φεύγει ἀμέσως κουτσαίνοντας γιὰ τὸ μέρος πὺ εἶχε ἀφήσει τὴν ἀναίσθητη Ταταμπού...

Μὰ ἡ ἄμοιρη Κόρη δὲν θρίσκει ἐκεῖ!...

Ο γιγαντόσωμος Ἑλληνας, τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία, ψάχνει ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχή καὶ τὴ φωνάζει:

— Ταταμπούουου!... Ταταμπούουου!...

Ὅμως, καμμιά ἀπόκρισι

δὲν παίρνει.

— Μήπως τὴν ἄρπαξε κανένα θειριό; συλλογιέται μὲ φρίκη!

Καὶ ξεκινάει ἀλαφιασμένος γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν... Καθὼς προχωρεῖ νοιώθει πὺς ὁ πόνος τοῦ ποδαριοῦ του ὅσο πάει καὶ δυναμώνει...

— Ο "Αρχὸντας τῆς Ζούγκλας δὲν φάνηκε ἀκόμα, ψιθυρίζει συλλογισμένος. Μήπως ὁ Ποκοπίκο δὲν ἔφθασε ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ; Μήπως στὸ δρόμο τὸν θρήκε καμμιά συμφορά;

Ξαφνικά, καὶ πρὶν τελειώσῃ τοὺς συλλογισμοὺς του, ἀκούει θαρὺ ποδοβολητό. Κρύβεται ἀμέσως πίσω ἀπὸ κάποιο θάμνο καὶ παραμονεύει.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνα παράξενο πλάσμα περνάει πλάϊ του. Εἶναι ἕνας γιγαντόσωμος λευκὸς ἄνδρας μὲ τρομακτικὴ μάσκα στὸ κεφάλι! Ο ἴδιος ἐκεῖνος πὺ εἶχε ἀντικρύσει ὁ Ποκοπίκο καὶ τῷθαλε στὰ πόδια, παρατῶντας δεμένη τὴν Ταταμπού.

— Στάσου! τοῦ φωνάζει ὁ Γκαοὺρ καὶ πετιέται ὀρθός.

Ο ἄγνωστος μὲ τὴ μάσκα ξαφνιάζεται καὶ τὸ θάζει τρομοκρατημένος στὰ πόδια. Φαίνεται πὺς ἡ φωνὴ πὺ ἀκουσε θὰ τοῦ ἦταν γνωστή. Γιατὶ οὔτε καν γύρισε νὰ κυττάξῃ ποῖος φώναξε.

Ο μελαψὸς γίγαντας τὸν κυνηγάει. Μά, κουτσὸς καθὼς εἶναι, γρήγορα τὸν χάνει ἀπὸ τὰ μάτια του. Καὶ σταματᾷ ἀπογοητευμένος..

— Ποιός νά ἦταν ἀραγε αὐτός ὁ λευκὸς γίγαντας; ἀναρωτιέται. Γιατί νά κρύβη τὸ κεφάλι του στὴ μάσκα;

Ἀμέσως ὅμως μιὰ τρομερὴ ὑποψία περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του :

— Μήπως; Μήπως εἶναι ὁ...

Καὶ συνεχίζει γρήγορα τὸ δρόμο του. Βιάζεται, πὶο πολὺ τώρα, νά φθάσῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἄς γυρίσουμε πάλι λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας.

Ὁ Ποκοπικό φθάνει λαχανιασμένος στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ταρζάν λείπει στὸ κυνήγι. Μονάχα ἡ Τζέιν κι' ἡ Χουχού βρίσκοντ' ἐκεῖ.

Ἡ πυγμαία τὸν ρωτᾷ μελιστάλακτα:

— Θέλεις νερό, χρυσό μου;

— Ναί, τῆς ἀποκρίνεται ἀγέρωχα. Τσακίσου νά μοῦ φέρῃς.

Ἡ Χουχού μπαίνει γρήγορα στὴ σπηλιά, γεμίζει μιὰ κούπα νερό καὶ ἀδειάζει μέσα σ' αὐτὸ ἓνα μικρὸ θαζάκι μετὰ τὸ φίλτρο τῆς Ἀγάπης, μουρμουρίζοντας:

— Ἡ Χούλχα εἶπε τὸ μισό... Δὲν θαρρεῖσαι! Ὅσο πὶο πολὺ μ' ἀγαπήσῃ, τόσο τὸ καλύτερο!...

Ὁ Ποκοπικό, διψασμένος καθὼς εἶναι, ἀρπάζει τὴν κούπα καὶ τὴν ἀδειάζει μονορούφι!

— Σὰν γλυκὸ μοῦ φάνηκε! μουρμουρίζει.

— Ναί, τοῦ κάνει ἡ Χου-

χού. Γλυκὸ σὰν τὴν Ἀγάπη! Ὁ νᾶνος κολλάει ἀνοιχτὴ τὴν παλάμη του στὸ πρόσωπό τῆς :

— Ὅρσε, βεντέττα!..

Ἐστερα, λέει στὴ Τζέιν ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ.

Ξαφνικὰ ὅμως παρουσιάζεται ὁ Γκαούρ κουτσαίνοντας; καὶ σὲ κακὰ χάλια.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τσακίζεται νά τὸν περιποιηθῇ.

— Ὁ Ταρζάν θὰ γυρίσῃ γρήγορα, τοῦ λέει, καθὼς πλένει τὴν πληγὴ τοῦ ποδαριοῦ του. Ἐχει βγῇ στὸ κυνήγι.

— Θὰ περιδρομιᾶσω καλὰ ἀπόψε! μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό. Κι' ἀμέσως ρωτᾷ τὸν Γκαούρ:

— Τὴν Ταταμποῦ τὴ βρήκες; Ἡ μήπως τὴν ἀρπαξε ὁ «Μασκαράς»;

— Ποιὸς μασκαράς;

— Αὐτὸς μὲ τὴ μουτσούνα στὸ κεφάλι, ντέ! Μὲ τίς κοκκάλες στὴ μέση του καὶ τὴ ματωμένη πληγὴ στὸ δεξί του στήθος!

— Τὴν ἀρπαξε αὐτός; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Ποῦ νά ξέρω!... Ἐγὼ τὸ θαλα στὰ πόδια!... Ἄν καθόμανε θὰ τόν... ἔσφαζα!.

Ἡ Χουχού, ἀνυπόμονη γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φίλτρου τῆς Ἀγάπης, βολιδοσκοπεῖ τὸ νᾶνο:

— Γιὰ κύττα με, Ποκοπικόκι μου... Πῶς σοῦ φαίνομαι;

— Σὰν ἀρκούδα γεροντοκόρη! τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ πυγμαία συλλογιέται :
— Περιέργοι!... Ἀκόμα νά
τόν... ἐνεργήση!

Σέ λίγες στιγμές φθάνει
κι' ὁ Ταρζάν μ' ἓνα μεγάλο
ζαρκάδι στή ράχι του.

— Ἐοῦ ἐδῶ, ἀδελφέ μου
Γκαοῦρ; Σοῦ συμβαίνει τίπο-
τα;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν
τοῦ ἀποκρίνεται ἀμέσως. Καρ-
φώνει τὰ μάτια του στὸ στή-
θος τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας. Ὅμως τὸ δέρμα του
εἶναι καθαρὸ. Καμμιὰ πληγὴ
δὲν ὑπάρχει...

Καὶ ἀναπνέοντας μὲ ἀνα-
κούφισι λέει στὸν Ταρζάν ὅλα
ὅσα εἶχαν συμβῆ.

Ἐκεῖνος γίνεται κατακόκ-
κινος. Ἴσως ἀπὸ θυμό:

— Σίγουρα ὁ λευκὸς μὲ τὴ
μάσκα θὰ τὴν ἄρπαξε, τοῦ
λέει. Πάμε ἀμέσως νὰ τὸν
θροῦμε!

Ὁ Γκαοῦρ σηκώνεται. Τὸ
πόδι σχεδὸν δὲν τοῦ πονάει
πιά!...

Ἡ Τζέϊν κρυφοκυττάζει μὲ
θαυμασμό τὸ πανώριο μελα-
ψὸ παλικάρι... Ὁ Ταρζάν τῆς
ρίχνει ἓνα ἀλλόκοτο βλέμμα:

— Ἐγὼ κι' ὁ Γκαοῦρ θὰ
φύγουμε, τῆς λέει. Ἐσεῖς ψη-
στε τὸ ζαρκάδι καὶ φάτε...

— Θάρθω κ' ἐγὼ μαζί σας!
φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. Ἡ χα-
τζάρα μου διψάει γιὰ αἷμα!

Ἡ Χουχοῦ τὸν συμβουλεῖ:
— Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω
χρυσό μου, νὰ κάτσης ἐδῶ
ποῦ κάθεσαι.

— Γιατί;

— Καλὲ γιατί τὸ τέτοιο μπο-

ρεῖ νὰ σὲ πιάση καθ' ὁδός!

Ὁ νᾶνος τὴ σπρώχνει:

— Ποιὸ «τέτοιο», μωρὴ Μαμ
ζέλ; Τρελλάθηκες ἢ σοῦ στρι-
ψε;

Ἐκεῖνη ἐπιμένει:

— Μάλιστα τὸ «τέτοιο»! Ὁ
ταν σὲ πιάση τὸ «τέτοιο» πρέ-
πει νὰ βρίσκεσαι κοντά μου!

Στὸ μεταξύ ὁ Γκαοῦρ κι ὁ
Ταρζάν ἔχουν προχωρήσει ἀρ-
κετά.

Ὁ Ποκοπίκο τὴν κυττάζει
μὲ οἶκτο καὶ τῆς σκάει τὸ ἀ-
παραίτητο στιχάκι:

**«Δείγματα «λόξας» ἀρκετά,
Χουχοῦκα, μοῦ παρέχεις! . .
Γιὰ κοῦνα τὴν τσουλούφα σου
νὰ 'δῶ τί τρέιλα ἔχεις!»**

Καὶ τρέχει γιὰ ν' ἀκολου-
θήσῃ τοὺς δυὸ γίγαντες.

Ὁ Γκαοῦρ κι ὁ Ταρζάν κου-
βεντιάζουν γιὰ τὸν ἀγνωστο
λευκὸ μὲ τὴ μάσκα. Κι ὁ με-
λαψὸς γίγαντας, ποῦ εἶναι ἀ-
φάνταστα εἰλικρινής, τοῦ λέει:

— Ξέρεις, Ταρζάν... Γιὰ
μιὰ στιγμή μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα
πὼς ὁ λευκὸς αὐτὸς ἦσουν...
ἐσύ!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλα γελάει νευρικά:

— Χά, χά, χά... Πῶς ἦταν
δυνατόν; Ἀφοῦ ἐγὼ κυνηγοῦ-
σα. Δὲν με εἶδες ποῦ γύρισα
μὲ τὸ ζαρκάδι; Δὲν εἶδες τὸ
τόξο καὶ τὶς σαῖτες μου; Ὑ-
στερα, αὐτὸς ὁ λευκὸς μὲ τὴ
μάσκα — ὅπως λὲς — εἶχε μιὰ
πληγὴ στὸ στήθος. Κύτταξε
νὰ δῆς: ἐγὼ δὲν ἔχω!... Για
τί δὲν με πιστεύεις; Ψέμματα
θὰ σοῦ πῶ;

— Σὲ πιστεύω! τοῦ λέει

συλλογισμένος ὁ Γκαούρ. Δὲν σοῦ εἶπα πῶς λὲς ψέμματα!

Ξαφνικά ὅμως ὁ Ποκοπικό πού τοὺς ἀκολουθεῖ, νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ κτυπάη παρὰ ξένα, ἀλλόκοτα, δυνατά, γρήγορα!...

— "Ἐε, τοὺς φωνάζει! Γιὰ σταθῆτε νὰ σὰς πῶ!

— Τί τρέχει;

— Μ' ἐπίασε λάστιχο, ἄδερφέ μου!...

— Δηλαδή;

Ἡ φωνὴ τοῦ νάνου τρέμει:

— Δὲν μοῦ λέτε: Τί ἰδέα ἔχετε περὶ Χουχού; Νοστιμού λα δὲν εἶναι;!

Κι ἀμέσως — γυρίζοντας, μπρὸς - πίσω — τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ξεφωνίζοντας μὲ λαχτάρα:

— Ἀμάν, Χουχούκα μου, Χουχουκίτσα μου, Χουχουκού λα μου, Χουχουκάρα μουσου!

Σὰν φθάνει ἐκεῖ, συναντάει πρῶτα τὴ Τζέιν.

— Τί σ' ἐπίασε; τὸν ρωτάει ἐκείνη.

— Τὸ «τέτοιο»! Τὸ «τέτοιο» μου, κυρὰ Τέτοια μου!...

Ἡ Χουχού θγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά ἀγέρωχη. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὸν τιμωρήσῃ σκληρά. Αὐτὸν πού τόσο καὶ τόσο καιρὸ τὴν κορόιδευε καὶ τὴν περιφρονοῦσε!

Ὁ Ποκοπικό γονατίζει τρέμοντας μπροστά της:

— Χου... Χου... Χουχουλάκι μου! τῆς λέει. Σὲ ἀγαπῶ μωρή!... Σὲ λατρεύω, βρέ!... Ἀσαααααα! Διὰ τί τυγχάνεις τόσο σκληρά!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία στραβομουτσουιάζει:

— Ὁ ἔρωσ σου μὲ ἀφήνει ἀσυγκίνητον! μουρμουρίζει μὲ ὕφος! Ἦγαπῶ ἄλλον!... Μπορεῖς νὰ παγαίνης νὰ πνιγῇς! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νάνος ἀπελπιζεται. Τὰ μάτια του βουρκώνουν. Ἡ ἀπόγνωσι ζωγραφίζεται στὸ κωμικὸ πρόσωπό του! Τὸ φίλτρο πού τὸν πότισε κρυφὰ ἡ Χουχού, τὸν ἔχει κάνει τρελλὸ ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτήν. Ἡ δόσι πού πῆρε ἦταν πολὺ μεγάλη!

Ἔτσι, γονατιστὸς καθὼς θρίσκειτὰι, σμίγει τὶς παλάμες του, σὰν σὲ προσευχή, καὶ κάνει στὴν πυγμαία τὴν πρώτη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι:

— Ἀξιολάτρευτος Μαμζέλ! Ἡ καρδιά μου δι' ἐσὲ θαρεῖ ταμπούρλο! Καὶ κλωτσεῖ ὥσπερ μουλάρι πού τὸ βαράει ἀλογόμυγα!... Διὰ ταῦτα ζητῶ τὴν χερούκλα σου! Δέξου νὰ γίνης; κυρὰ Ποκοπίκαινα! Ἡ Χουχού κάνει τὴν ἀνένδοτη:

— Ἀδύνατον! Ἦγαπῶ ἄλλον! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό βάζει σ' ἐνέργεια τὸ... βαρὺ πυροβολικὸ του: Σκαρώνει ἕνα στιχάκι καὶ κλαίγοντας τῆς τὸ τραγοῦ δάει:

*«Χουχούκα μου, βεντέττα μου, τραντάφυλλο τῆς Ζούγκλως!
Ἐσὺ σαι ἡ Ρίτα Χαιηγουωρεθ
κ' ἐγὼ ὁ Φαίρμπαξ Ντούγκας!»*

Ἀλλάζει ὅμως ἀμέσως γνώμη καὶ διορθώνει τὸ στιχάκι του:

*«Χουχούκα μου, βεντέτα μου,
και θρυλικό κουκλάκι,
ἐγὼ εἶμαι ὁ Μπάρεκουλης
κ' ἐστὶ ἡ . . . Βουγιουκλάκη!»*

.....
Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν προ
χωροῦν μονάχοι τώρα, ψάχνον
τας τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα.

Καὶ δὲν θὰ σταματήσουν ἂν

δὲν βροῦνε τὸν ἀγνωστο λευ-
κὸ μὲ τὴν τερατόμορφη μάσ-
κα. Τὸν κακοῦργο ποὺ ἔχει
ἀρπάξει τὴν πανώρια Ταταμ-
πού!

Ποῖος δὲμως νὰ εἶναι, ἄρα-
γε, ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
Τ Ε Λ Ο Σ

**Τὴν ἐρχομένη Πέμπτη : Συναγερμὸς στὶς φίλες καὶ στοὺς
φίλους τοῦ θρυλικοῦ περιοδικοῦ : «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»**

**Κυκλοφορεῖ τὸ 32ο καὶ καταπληκτικώτερο τεῦχος του,
μὲ τὸν τίτλο :**

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ.

**Ποῖος εἶναι ὁ λευκὸς γίγαντας μὲ τὴν τρομακτικὴ μά-
σκα—Ἐνὸς ἐγκλημα τοῦ Ταρζάν.— Τὸ «Τέρας τῆς Ζούγ-
κλας» κτυπάει τὸν γοριλλάνθρωπο ! κλπ. κλπ.**

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν Πέμπτη τὸ 32ο τεῦχος :

Ο ΜΥΣΤΗΣΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

**Θὰ τὸ διαβάσετε καὶ θὰ τὸ ξαναδιαβάσετε χωρὶς νὰ τὸ
χορταίνετε !**

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

**Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.**

ΔΡΙΟΜ. ΤΕΥΧΟΥ 31

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέυς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694